

16de Aarg.

1885.

30te Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af R. Thronsen.

31te December. — 24de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the P.-O. at Decorah as 2nd class postal matter.

„For Hjemmet“

udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit.

Adresse: R. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Hegners Mobelmagazin

har et smukt Udvalg af alle Slags saavel elegante som simplere Mobler til Moblering af Stadværelser, Dagligværelser og Soverværelser; elastiske Sengbunde, Lænestole, Gjengestole, Episeborde med Indsudsplader, Centrumborde af nyeste Façon, Fosfilssten Forde, Spejle og ellers Alt, hvad man pleier at finde i en velforhønt Møbelhandel. Gode Faer til rimelige Priser. Afslag mig et Besøg, førend du tjober andesteds

Mine Møbelrum er et Kvartal Nordvest fra Milwaukee & St. Paul R. R. Depot. Chs. Hegner.

Meneely & Company, West Troy, N. Y.,

Klokker. Fordelagtigt bekendt blandt Almenheden siden 1826. Kirke-, Kapel-, Skole-, Brandalarm og andre Klokker; ogsaa forskjellige Slags Klokkespil.

85 4 1 1 p

K. I. HAUGEN.

Dealer in

GENERAL MERCHANDICE,

Decorah, - - - Iowa.

J. J. O. Gremm.

fælger

Pianoer, Orgler, Violin-Strenger, Sy-Maskiner, Olie, Naale etc.

af bedste og billigste Slags, saa billigt, som det kan sælge.

Se ind til ham, førend De afflutter Handel med nogen Unden.

Pianoer og Orgler stemmes, og Arbeidet garanteres.

Office i det gamle Post-Office ligeoverfor St. Cloud Hotel.

1 1/2

DECORAH, IOWA

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

16de Aarg. }

31te December 1885.

} 24de Hefte.

Frafalden, men ikke fortabt.

(Slutning).

To og tyvende Kapitel.

Decius var falden i Slag, omkommen med sin Armee paa Pannoniens Grænser for Goternes Hænder. Forfølgelsen ophørte for den Gang, og atter havde den lutrede og sigtede Kirke i Karthago Frihed til at samles i Byen.

Selsomme Adskillelser og Gjenforeninger! Siden de sidst mødtes, var Ildprøver gaaet hen over dem og havde aabenbaret, hvad der tilforn havde været ægte eller uægte.

Der var Celerinus, „hvis Saar, sønderflidte Lemmer og udtærede Legeme var det klareste Vidnesbyrd om hans Tro;“ han var Sønneson og Næve af Martyrer, nu „den første i denne nye Kamp, Lederen af Kristi Stridsmænd,“ saa at „Titelen af Betsjender,“ som Cyprian jagde, „ikke var noget ukjendt eller nyt i hans Slægt; han fulgte simpelt hen i sine Slægtninges Fodspor.“

Og hans Belønning var „at oplæse Herrens Bud og Evangelium i Kirken,“

saa at „den Stemme, der havde bekyndt Herren, daglig kunde høres at oplæse for Menigheden de Ord, som Herren havde talt. Der er ingen Maade, hvorpaa en Betsjender kan gjøre sine Medbrødre mere godt, end naar de, der lytter til hans Dplæsning af det Evangelium, han saa modig og trofast fulgte, ogsaa kan tage hans Tro til Efterfølgelse.“

Der var Aurelius, meget ung, dog to Gange Betsjender, „af fortrinlig Værdighed og dyb Ydmyghed,“ der betragtede det som den højeste Ære, „næst efter de ophoiede Ord, der udtalte Vidnesbyrdet om Kristus, at oplæse Kristi Evangelium, der skaber Martyrer.“

Der var Numidicus, valgt til at ordineres som Presbyter, en ægte Martyr, „udmærket, som han var, ved sin rene, lysende Betsjendelse.“ Hans fromme Hustru døde først; og fra Baalet, midt i Flammerne, opmuntrede han mange til at dø og blev selv efterladt som død, halv forbrændt og fæstet og forslaaet mellem

Stenene og Aften, hvorfra hans Datter, der søgte efter hans Lig, havde den uventede Glæde at bringe ham ud levende.

Der var kjærlige, ydmyge, trofaste Bøtkehjendere, som gik i Forbøn for de Fraskaldne. Celerinus, „Lederen og den Første,“ bønfaaldt om Tilgivelse for sin faldne Søster. Og Cyprian agtede paa saadanne trofaste Vidners Ord, og deres Bøn var ham hellig og dyrebær.

Men der var ogsaa Bøtkehjendere, der uden videre forlangte Absolution for de Fraskaldne som Prisen for deres eget Blod; til saadanne talte Cyprian formanende og advarende og mindede dem om, at „den, som staar, maa se til, at han ikke falder.“

Harde de ikke lidt Alt, heller end at ofre? Og vilde de have, at Kirken skulde behandle det at ofre, som om det Intet var?

Og svarende til disse var der mellem de Fraskaldne Mange, der nu vilde tage det ligesaa let med sin Bod, som det tidligere var falden dem let at fornægte. Mod disse var Cyprian streng som den Herre Jesus mod Farisæerne.

Synd, Synd, Troløshed, virkelig Fraskald var Dødet her; og en altfor let bunden Absolution, der kunde bringe dem til at glemme Bodens Alvor, var Gift. Ingen Læge, sagde han, vilde give de Karstes Tøde til de Syge.

Men for dem, der var angersfulde og sønderknuste, havde Biskopen Velkomsthjælpere, vistnok alvorlige og sørgmodige, saaledes som sande bødserdige Hjerter kunde ønske, men som dog gav Haab om Muligheden af Trofasthed i Fremtiden.

Han var vendt tilbage til Karthago.

Og hans trostende Ord, skjelnende trofast mellem de forskellige Arter af Fraskald saavel som af Anger, faldt som kvægende Dug paa Valerians og Candidas sønderknuste Hjerter.

„Gud skable ikke fra først af Døden,“ sagde Biskopen. „Bisjelig, han, som ikke vil, at Noget skal fortabes, han vil ogsaa, at Syndere skal angre og ved Anger vende tilbage igjen til Livet. I Psalmerne læser vi ligesaa vel om Guds Tugtelsler som om hans Naade, truende paa samme Tid som han sparer, strafvende, at han maa kunne forbedre, og naar han har forbedret, opretholdende.

Herren siger ogsaa i sit Evangelium, idet han fremholder Guds Kjærlighed: „Derfor I da, som er onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som han bede!“ Herren sammenligner her den jordiske Faders Kjærlighed med Gud Faders evige og overflødige Kjærlighed.

Men i Modsatning til Herren, der forlod de ni og nitti, som var karste, og søgte efter det ene vildfarende og trætte, og da han havde fundet det, selv bar det paa sine Skuldre, undlader vi ikke alene at søge efter de Fraskaldne, men driver dem bort, naar de kommer til os.

Se! en saaret Broder ligger truffet af Fienden paa Slagmarken.

Der stræber Djævelen at dræbe ham, hvem han har saaret; her formaner Kristus, at ikke den, hvem han har gjenløst, skal gaa fuldkommen fortabt. Hvem af de To understøtter vi? Paa hvis Side staar vi? Begunstiger vi Djævelen, at han kan ødelægge, og gaar vi forbi vor mishandlede, livløse Broder, som Presten og Leviten gjorde i Evangeliet, eller efterligner vi hellere som Guds og Kristi Prester, hvad Kristus lærte og gjorde, og snapper den saarede Mand fra Fiendens Kløer, at vi maa kunne overbringe ham helbredet til Gud, Dommeren?”

Med faderlig Omhed søgte han at sætte sig ind i de forskellige Fristelser,

som havde ledet til Faldet, og skjelnede mellem dem, hvis Læber ikke havde berørt nogen vanhellig Dofferhad, hvis Hænder ikke havde kastet Røgelse paa falske Altene, fra dem, som — maaste overtalte af falske Venner blandt Geistligheden eller Rægsfolket — havde modtaget Beviset og derved frelst sine Slægtninger. Og endog blandt dem, der havde ofret, skjelnede han mellem mange Grader af Kristelse og Synd.

Denne Skjelnelse skjænkede ingen Trost til Valerian, hvis hele Hvile laa i at modtage den laveste Plads. Men der, i det Dybe, var Cyprians kraftige Vidnesbyrd om, at „Guds Villie er at bringe Liv,“ og om „Faderens store og overflodige Kjærlighed,“ som et nyt Kænselsens Bad, der strømmede hen over hans Sjæl.

Kun til Justin syntes Biskopens Ord, Tilladelsen til offentlig at bekjende og gjøre Bød, samt Løftet om Absolution, ikke at bringe nogen Fred.

Hans Hjerte var endnu oplyst af Nag og Bitterhed.

„Hun fristede mig, sagde han til sig selv, „og jeg faldt. Havde det ikke været for hende, kunde jeg maaste staaet, hvor Clement, hvor Celerinus, hvor Aurelius staar.“

Dog havde Eucharis's Ord rammet hans Samvittighed, om ikke hans Hjerte.

Og om Morgenen paa den offentlige Bødsdag, da de stod sammen, han og hans Hustru — hun med sine Masjer af sølvhvidt Haar faldende løst og i Orden nedover sig som ved en Begravelse, han med raget Hoved som en Forbrøder, Begge i groot Sækkelærred, overstænket med Støv og Aske — tog han hendes Haand, saa hende fast ind i Ansigtet og sagde, uden Smil, men ogsaa uden Brede, for første Gang kaldende hende

ved hendes Navn: „Candida, min Hustru, maatte Gud tilgive dig!“

Og synkende ned paa Jorden for hans Fødder, saa hun med taarefyldte, bøn-faldende Bine op i hans alvorlige, udtæredede Ansigt og vovede tilsidst at udtale den Selvanklage, der uophørlig fyldte hendes Hjerte.

„Du var saa stærk og trofast og kunde have udrettet saa Meget, og jeg har gjort dit Liv til en Ørken og en Ruin! Der er Tilgivelse at faa; men hvad kan give dig de tabte Aar tilbage?“

Og medens hun talte, viste Eucharis sig i Døren, hun ogsaa i Sækkelærred og med sit rige, kastaniebrune Haar hængende ned over sig som et Slør.

Hun vilde trække sig tilbage, men Candidas Ord, Fortvivlelsen i hendes Ansigt og det haarde Alvor i hans, drog hende uvilkaarlig fremad; hun stillede sig foran ham, og med sine Bine ikke fæstede paa ham, men skuende langt bort, sagde hun:

„Broder! Broder! der har været Jæs i dit Hjerte. Vogt dig, at det Hjerte, der saa smt har klynget sig til dig, ikke bliver taget fra dig til ham, der elsker. Der har været Helvede i dit Hjerte. Ikke hun, men den barmhjertige Kristus, der kjendte dig bedre, afholdt dig, gennem hendes omme, men daarlige Tale, fra at dø, hvad der kunde have seet ud som Martyrens Død. Thi ikke for ham vilde du være død! Tænk, hvad det vilde have været efter Bekjendelsen og Baalet at være bleven modtaget — ikke af hans Velkomsthilsen og Martyrkronen, men af det forfærdelige Forkastelsens Blik i hans Ansigt og de Ord: „Gaa bort fra mig; jeg kjendte dig aldrig, du, som aldrig kjendte Kjærlighed.“

Men Candida hulkede: „Ak, læg ingen ny Byrde paa ham; De kjendte ham

ikke. Jeg kjendte ham. Han kunde have været en Cyprian, havde det ikke været for mig."

Derpaa knælede Eucharis for et Die-blik ned ved Siden af Candida, og efterat have trykket det bankende Hjerte til sit Bryst og kysset de taarefulde Dine, reiste hun sig op og forlod dem.

I nogen Tid rørte ingen af dem sig.

Men derpaa knælede Justin ned ved Siden af hende, tog hendes Haand og lagde den paa sit Hjerte, idet han sagde — ikke mere med sin hule, uforsomme Stemme, men skjælvende og afbrudt:

„Herre Jesus, vi har syndet imod dig og imod hinanden; men jeg mere; længere og meget mere."

I det han derpaa stod op, drog han hende blidt hen til sig, lagde det hvide Hoved paa sit Bryst, strøg de sølvhvide Lokker, halvt velsignende, men mere med noget af den gamle Omhed, og mumlede gamle, velskjendte, kjærlige Ord, som hun aldrig havde drømt om at skulle faa høre igjen.

Den offentlige Bekjendelse og Bod var sammenlignelsesvis ringe for dem, der allerede længe før havde aflagt sine bitreste og smerteligste Bekjendelser for hverandre og for Gud, og hvis ydmyge Hjerter var gjenstrængt af en sand oprigtig Anger og Søndernusselse.

Dog stod der tilbage for dem en høitidelig Besegling og Gjenoptagelse og en Anerkjendelse af Kristi Regemsfamfund — Kirken; thi al Synd var ikke blot Synd mod ham, men ogsaa mod den, mod alle dens Lemmer; al Syndsforladelse, saavel som al trofast Lidelse, var en Del af den sælles Livsstrøm, der flød fra det hellige Hjerte gennem alle de mange Lemmer, gennem hele det ene Regeme.

Sammen, Side om Side, knælede de Tre og bekjendte for Alle og modtog i

Alles Paasyn med hvide Hoveder hele Kirkens Absolution gennem Biskopens og Geistlighedens Hænder.

Dg ved Siden af dem, i sin simple, hvide Dragt, da hendes Mand havde forbudt hende at bære den Bodsdragt, hun først havde iført sig, knælede Eucharis mellem de Bodfærdige og modtog den absolverende Haandspaalæggelse af Cyprian.

Dg med hans udtrykkelige Bisald gik de derpaa sammen til Herrens Altar, til Herren, deres høieste Glæde.

Tre og tyvende Kapitel.

I Hjemmet mellem Høiene var det fredeligere end nogenstunde. Candida og Justin forblev paa Godset og boede for sig selv i en liden Hytte, opad hvilken Vinranker slyngede sig. Clement vedblev sit gamle Arbeide at hjælpe til at befri Naturen fra dens Fiender og bringe den til sin høieste Bestemmelse; ikke længere indviklet i Faren for at blive en Slave af de Ting, han besad, da han arbeidede som Dagarbeider for Priscus, hvis Samvittighed, der var ganske helbredet for de svage Antydninger af Samvittighedsnag, gjorde ham tilbøielig til at betragte sig selv som en Velgjører, hvis Omhu havde frelst hans Venners Familie fra Ruin.

Han beklagede ifandhed endnu, at Viola ikke kunde bevæges til at se Sagen i samme Lys som han, og han havde en ubehagelig Fornemmelse af, at hverken Kirken, med hvilken han var bleven udfønet, ei heller den hedenste Verden rigtig vurderede hans Stilling. Men i ethvert Tilfælde vurderede de hans Guds og hans Feste, og i denne usfuldkomne Verden, sagde Priscus sig selv, kan man ikke have Alt.

Der er visse store og ophøiede Dyder,

der er en vis sublim og streng Guds- frygt, mente han, som uden Tvivl har sit Værd; og den lavere Sfares ydmyge Beboere, uden hvilke hine høie Sjæles simple Fornødenheder ikke kunde skaffes tilveie, maa være tilfredse med sine lettere Livsstier og sin mindre Ære.

Han for sin Part havde den ydre Glæde, Gevinsten og Omsorgen; de Æren og Spilderne. Kun tænkte han undertiden, at det maatte var en noget ulige Fordeling af Forshynet, at ikke alene Religionens høie Glæder, men ogsaa Menneskelivets simple Glæder syntes rigeligere tilbøit disse yderliggaaende Kristne.

Denne forarmede og trældende Familie besad en Hjertets Tilfredshed, en uskyldig Munterhed, lig deres Børns, aabne Hjerter og endog en Tøne til at give, større end hans; thi de havde modtaget mere end et forældreløst Barn efter dem, der havde lidt Martyr døden under Forsølgelsen, og det var klart, at den høiede og bedagede Mand, Valerian havde valgt til at aflægge Bod sammen med („som om en *Sacrificatus* og en *Libellaticus* kunde nævnes i samme Aandedrag“) ikke kunde tjene sit eget Brød. Hvorimod han, som eiede det hele Hus og Gods, fandt, at Tjenerskabet, deres Lønninger og den Levevis, der ventedes af en Mand i hans Stilling, ganske opslugte hans Indtagter.

Dog, hvis han havde været en saa stærk Jagttager som Eucharis eller endog Clement, kunde han have forstaaet, at der var et Hjerte i det rolige, lykkelige Hjem, som med al dets Bodfærdighed og Ydmyghed og endog Tilfredshed, med al dets Rigdom paa Kjærlighed og Lykke, aldrig tabte Vængelen efter endnu engang at blive betroet noget for Kjød og Blod haardt at udrette, noget vægtigt at sige for Kirken og Herren.

Thi han besad disse Hjertets og Mandens indre Gaver, som aldrig kan opgives, og som tærer paa Sjælen, naar de ligger ubenyttede — et dybt Indblik i andre Menneskers Hjerter, glimrende Talegaver til at røre Menneskehjernerne i deres inderste Dyb og løfte dem til deres sande Gøider.

Han var visstelig tilfreds, saalænge det vilde være anvist ham at forblive taus og at arbejde med sine Hænder fra Morgen til Aften; men for ham var arbeidet paa Landgodset ikke som for Clement hans egentlige Kald og derfor en Bessjæftigelse for hans hele Væsen, men et Selvfornegtelssarbejde, der efterlod den større Halvdelen af hans Natur ubessjæftiget.

For ham kunde denne Trællen og den Tausshed kun være foreløbig. Det kunde maatte vare tretti Aar og være en Forberedelse for tre Aars Embedstid; ingen Kristen kunde knurre over det Forhold; det kunde maatte være hele hans jordiske Liv og være en Forberedelse for hans Tjenen i den store, evigvarende Verden, hvor man tjener Dag og Nat. Men kort eller lang eller livsvarig, kunde dette for ham kun være en Forventelssens og Opdragelssens Tid.

Enden kom snarere, end han tænkte, om end langsomt. En odelæggende Pest hærjede Afrikas Kyster. I Lobet af to Aar udbredte den sig fra Ethiopien og Egypten, langs hine tæt befolkede og frugtbare Kyster, snigende sig langsomt, men stadig fremad, uimodstaaelig og uundgaaelig, angribende den ene efter den anden af hine blomstrende Byer, der hævdede sig i Nærheden af hverandre, til den tilslut naaede Karthago.

Som en frygtelig Blodskat, som en barbarisk Tribut af unge, dyrebare Liv, paalagt af en seierrig Fiende, skred den systematisk fra Hus til Hus og fra Gade

til Gade, indtil hele Landet laa sukende under den.

Clement og Valerian iagttog begge med Urefrøgt og medfølsende Skræk, men dog med meget forskjellig Følelse, den morderiske Strøms langsomme Fremstriden: Clement, som om den skulde bringe en Afslutning, Valerian, som om den skulde inde Slutte et Rald gennem Død til høiere Liv.

Jnd i Hus efter Hus trængte den ubarmhjertige Fiende sig med frygtelig Hast, bortrivende Rig og Fattig i deres Livs fulde Kraft. Nogle flygtede fra sine Huse, og mange flygtede fra Staden. Nogle kastede sine Døde og Døende ud af sine Huse, „som om de kunde udkaste Døden med de Døde.“

Gaderne var bestrøede med ubegravede Lig. Staden blev en aaben Kirkegaard.

Da traadte Cyprian frem i Spidsen for sine for at møde Faren.

Han havde truffet sig tilbage for Forsølgelsen til et fjernere Tilflugtssted, vælgende som Chef og Leder at kunne tjene sit Folk, hellere end at vinde Berømmelse for perfoligt Mod, uagtet han derved udsatte sig for at blive misforstaaet af Nogle og endog bestyldt for Feighed.

Med vise og sindige, dog ildfulde Ord havde han fra sin Landsflygtighed opmuntret Befjenderne til at lide, formanet de Frafaldne til Bod og indgivet dem, der var fortvivlede over sit Fald, nyt Haab og Mod, og medens han ærede Martyrerne høit, modsatte han sig den overdrevne Hyldest, der til Slut vilde have fornødret baade Martyrerne og Kirken.

Men nu, da hver Gade i Karthago var en Pestgrube, og den virkelige Fare var, at Kirken skulde spigte sin Pligt, var Cyprian igjen i sin Menigheds Midte.

Han samlede sine sammen paa et Sted og henfaldt dem om ikke at gjøre som Hedningerne gjorde rundt om dem; thi de glemte baade Kjerlighed og Pligt i en egenfjærlig, panisk Skræk. Han mindede dem om, hvor høit Gud stattede Barmhjertighed, og oplammede dem ved ædle Exempler fra gamle Dage. Heller ikke vilde han tillade dem at indskrænke sin Barmhjertighed til de Kristne, til sit eget Folk. En herlig Velighed var dem aaben til at gjengælde med kjerlig Opofrelse og med Fare for eget Liv Svøbeslagene, Torturen, Baalet og alle de Lidelser, der saa nylig var bleve dem tilføiede. De maatte ikke lade sig nøie med at pleie sine Egne; hvad Ros havde de da? Toldere og Syndere vilde ogsaa være venlige mod alle, der viste dem Venlighed. De var kaldte til noget mere — til at elske sine Fiender, som Herren havde gjort og havde befalet dem at gjøre; at vise en Barmhjertighed, der var lig Guds, hans, der lader sin Sol opgaa over Døde og Gode,“ og ikke alene udøve alle disse Kjerlighedsbevisninger mod sine Egne, men mod Fremmede.

„Det tilkommer os,“ sagde han, „at svare til vor Fødsel, og det vilde ikke sømme sig for dem, der er fødte af Gud, at vanslægte, men hellere, at Barneforholdet til en god Fader skulde vise sig i at efterligne hans Godhed.“

Mængden omkring ham, Menigheden i Karthago, oplammedes ved Biskopens Ord til Følelsen af sin sande Værdighed, Stilling og Magt og dannede under hans Ledelse et stort Velgjørenhedssekskab i den trængende, stræklagne Verden omkring dem.

„De forskjelliges Tjenester,“ siger Cyprians Ven og Diakon, Pontius, „blev samvittighedsfuldt fordelte i Overens-

stemmelse med de enkelte Lemmers Egenstaber og Tjenestens Bestaandenhed."

Nogle ofrede sig til at begrave de Døde og til at stræmme bort de Maastr af Hunde, der nærrede sig af Egene.

Nogle uddelte Brød blandt de Kvinder og Børn, der ved Pesten var bleven berøvede sine Forsørgere.

Andre pleiede dem, der allerede var angrebne af Pesten, forsynede dem med Vand og Føde og saadanne Lægemidler, som de kjendte til, eller de trøstede de stakkels Lidende og Døende, der var udmattede af Fieber og Blodtab og alle de væmmelige Ytringer af denne Sygdom.

Dg de gjorde dette, vel vidende og mindede af Cyprian om, at de ikke var forsynede med noget Tryllemiddel mod Smitten. „Nogle undrede sig over,“ sagde han, „at der ikke var nogen Fritagelse for de Trofaste fra denne frygtelige Pestis Udelæggelser, ingen Forskjel mellem Hedningerne og de Kristne. Forskjellen.“ mindede han dem om, „Laa ikke i Fritagelse fra Døden, men i hvad Døden var bleven for dem: en Indgang til Livet og evigvarende Glæde.“

Dg, tiltrods for de efter Forsølgelsen endnu neppe lægte Saar og sine svækkede Lægemer, gif de Kristne glade ud paa Herrens Ord og i hans Fodspor for at „gjøre dem godt, som hadede dem og forfulgte dem.“

Dg for en Tid hævede Kirken sig uimodsigelig og lynlig til sin herlige Opgave at være et Barmhjerlighedens Samfund paa Jorden.

Efterat have hørt Cyprians veltalende Ord ilede Brodrene Clement og Valerian skyndsomt hjem for at sætte alle Husets Lemmer i Gang med at hjælpe til med Arbeidet.

Priscus var forlængst flygtet, da han fandt, det vilde være Vanvid, saavel mo-

ralst som aandeligt, at udsætte sit kostbare Liv for denne ubarmhjerlige Fiende, der uden Forskjel angreb den Høieste saavel som den Laveste. Clement kunde, sagde han, hvis han onskede det, sende hvad han behagede til Carthago og kun holde en ubethdelig Afgift tilbage for ham. Provinserne var tydelig ikke den Sære, der var bestemt for ham, og han troede ikke, han nogensinde skulde vende tilbage.

Alle Gudsets Produkter var saaledes til den kristne Families Raadighed.

Justa alene forblev stadig i Hjemmet for at drage Omsorg for Børnene, give Slaverne Befalinger og hver Morgen sende afsted Frugt, Mælk og Levnetsmidler af alle Slags til Byen. Viola skulde komme hjem hver Morgen og Aften for at bringe Underretning om, hvad der mest tiltrængtes, og staa for Uddelingen.

Clement paatog sig det farligste Arbejde, at begrave de Døde.

Efter en svag Modstand tillod Valerian Eucharis at deltage med ham i at pleie de Syge og Døende i Byen.

Sammen anbefalede de sine Børn til Gud i sine Bønner og dernæst til Justas og Violas Omsorg.

Endog disse dyrebare Smaa var ikke fritagne for sin Del af Faren, da Viola og Slaverne nødvendigvis stadig maatte komme og gaa mellem Huset og den smittede Stad.

Alene vandrede Manden og Hustruene afsted sammen i den tidlige Morgenstund.

Clement var gaaet Aftenen før, og Viola, samt Justin og Candida, skulde følge efter med Levnetsmidlerne.

Atter vandrede de sammen henad de velkjendte Stier mellem Vinggaardene og Haverne, medens den friske Havbris le-

gede rundt dem, og de sødt duftende Vinranter og vellugtende Buske opsendte sin fine Aroma i den fugtige Luft — og ned ad Clements smukt formede Terrasser og i Skyggen af de sagte susende Løvtræer.

De hvilede nogle Minuter paa Sædet ved Brønden nær Beien, hvor de havde mødtes hin frygtelige Morgenstund, da Valerian vendte besejret hjem fra Tængslet.

„Det er endelig givet os sammen at møde Fare for ham, for vor Herre,“ sagde hun.

Han taug nogle Diebliske; derpaa sagde han med sjælvene Stemme, men med et Blik, der udtrykte en saadan Fortrøstning og Overbevisning, som hun endnu aldrig havde seet i hans Ansigt:

„Sammen nu, Elskede. Men Pesten er intet fælles Skafot, hvor frivillige Martyrer lider Døden sammen og sammen gaar til Gud. Døden under Pesten er ensom som i Hjemmet. Er du forberedt ogsaa paa dette?“

Thi han tænkte paa sig selv, som kaldet tilsidst, og at hun maatte skulde vende tilbage alene ad disse kjendte Stier.

„Jeg er ikke beredt, Elskede, til at skilles fra dig,“ sagde hun. „Hvorledes kan noget gjøre mig beredt til det uden Guds Haand? Jeg er tilfreds med, at vi er i Guds Hænder. Jeg kan ikke sige mere end det. Jeg kan ikke se en saadan Rædsel i Dinene; men behøver jeg det? Jeg kan se paa ham — paa hans Haand, vor Herres, gennemstunget for os — paa hans Ansigt — er ikke det nok?“

De knælede nogle Minuter sammen i taus Bøn, og derpaa vandrede de videre til den pestbefængte Stad.

Nogle faa Dage senere var Eucharis og Valerian endnu engang alene sam-

men i et øde Hus, hvor de havde pleiet en af Pesten angrebet, men igjen helbredet Moder — Eucharis nu selv et Offer for Sygdommen og hvilende paa et lavt Leie, medens Valerian knælede ved Siden af hende.

Opfordringen til den bitre Stilmisise var kommen, men ikke til ham.

Det overvældede ham som en frygtelig Umulighed, noget utroligt og mod Naturen, som det var ganske rimeligt, at et eller andet Mirakel vilde blive sendt for at forhindre.

Denne Barmhertighedens Engel, som var kommen til dem fra Havet, dette elskelige Væsen, der havde indgivet ham at haabe og andre fortabte Sjæle at elske, fuld af Liv og Glæde som et lykkeligt Barn, det var umuligt, at hun kunde overvindes af Døden ved en almindelig, modbydelig Pestilens som denne.

Værelset maatte være fuldt af hellig Trøstens Engle, som vaagede over hende, og tjente hende, endog som hun laa der.

Han havde kun at vente; han skulde maatte ikke se dem; men visjelig vilde En komme og tage hende ved Haanden, og Døden vilde falde af hende, som Lænkerne af Apostelen Peter, og hun vilde staa op og gaa ud med ham!

Englene var der isandhed, sjønt han ikke saa dem; de rørte ved hendes brændende Hænder og bar hendes friggjorte Aand til Gud, medens det Forkrænkelsesbegjæret, som Døden havde rammet, faldt sammen som en brudt Lænke.

Men aldrig mere skulde hun gaa ud med ham.

„Erindrer du,“ sagde hun afbrudt og med besværet Mandedræt, „da vi knælede sammen udenfor Katafomberne, og du bad mig gaa op til Alteret? „Nærmere dig der hos ham,“ sagde du, „end endog her ved min Side.“ Det var sandt,

Elstede, og jeg gaar." Og derpaa med et langt, længselsfuldt Blik opad: „Jeg er rede. Jeg ser dit Ansigt. Det er nok!" Saa endnu et langt, inderligt Blik paa ham: „Børnene — denne stakfels Verden — behøver dig endnu en Stund. Vær aldrig bange for at elske formeget. Jeg gaar til Kristus, og han er Kjærlighed. Nærmere dig, Elstede, hos ham, nærmere dig."

Nu og da forsøgte hun atter at tale, men de tørre, brændende Læber negtede som oftest at gjøre Tjeneste.

Dog engang troede han at høre de Ord: „Til dem, der ikke kjender ham, til dem, der aldrig har hørt —"

Dg atter: „Herre, jeg har ikke elsket ham formeget. Han har ikke elsket mig formeget. Kjærlighed er din Villie, er dig selv. Mere Kjærlighed — mere — til dig — til Alle; ikke mindre, mere Kjærlighed, mere af dig. Gaa ud, Elstede," vedblev hun, „bliv ikke hos mig; vedbliv at hjælpe — du skal snart følge mig."

Dg derpaa som et ofte gjentaget Omkvæd: „Nærmere dig, Elstede, hos ham, nærmere dig."

Dg saaledes blev hun borttaget fra ham. Og han blev kaldet til det Offer, der var det egentlige Offer for ham, der var det Kors, Herren havde bestemt for ham.

Sammen lagde Brødrene den dyrebare Skikkelse paa et roligt Sted lidt udenfor Byen.

Dg for første Gang, da de omsavnede hinanden ved hendes Grav, gif det op for Valerian, hvorledes Clement havde elsket hende.

„Dit Offer," hviskede han, „blev gjort for længe siden. Intet Under, at du var beredt for Martyrdom."

De dvælede ikke ved den for dem hellige Grav. De reiste et Kors paa den

for at mærke den og gif derpaa beslutsomt tilbage til den hjemløste Stad: Clement for at lægge de Døde i den Jord, der var helliget ved, at hun laa under den; Valerian for at pleie de Enge og trøste de Døende.

Allene, og dog følte han sig ikke alene. Hans Læber syntes aabnede, som om den kjære, tause Stemme talte gennem dem; hele hans gamle Veltalenhed kom tilbage, og for mange, der hørte ham, var hans af Tro og Kjærlighed overstrømmende Ord som de Præsters Fodder, der bar Arken og holdt Vandet tilbage, saa de gif over den frøgte Flod som paa banet Veie og traadte ind for Kongens Ansigt som gennem Templets „Istjerne Port."

Fire og tyvende Kapitel.

Den lille Hytte, hvori Justin og Candida engang havde fundet et Hjem, stod tom. De to, Eucharis havde elsket saa høit og bistaet saa kjærlig, var kaldede fra deres Kjærlighedsarbeide i Karthago til at betrede den samme Sti som hun. Landgodsset var blevet et Hjem for forældreløse Børn og unge Piger, efterladte hjælpeløse ved Forsølgelsen eller Pesten.

Taalmodig begyndte Valerian igjen det gamle Liv uden Eucharis for — hvis saa var Guds Villie — alene at fortsætte og suldføre alle de Pligter i og udenfor Hjemmet, der var blevne lettede og forsødede ved, at de havde delt dem med hinanden.

Men dette blev ikke forlangt af ham.

Det sande Offer var, som saa ofte er Tilfældet, et, Gud alene kunde se; men hans opofrende Tjeneste under Pesten var et Offer, Kirken og Biskopen kunde se og skatte som en Udsoning for, at han havde svigtet under Besjendelse, og som noget, der kvalificerede ham til at ordineres til en Kirkens Tjener.

Han blev valgt og ordineret til Dia-
kon og Presbyter og blev kaldet til at
være meget om Cyprian, denne strenge
Lovens og Ordenens Mand, fuld af
Fid og Kraft, men med et varmt, med-
lidende Hjerter, der lider med de Lidende
og „brænder, naar Nogen forarges.“

Atter blev det givet ham at fremføre
veltalende Ord for det lyttende Folk,
dobbelt virksomhedsfulde ved at støttes af
et sandt, kristeligt Liv af den Talende, af
en levende Tro, der nu ikke mere efterlod
ham nogen Tvivl om, hvad der var
Skygge og hvad Virkelighed, af en
Kjærlighed til Kristus, der lidt efter
lidt gjorde det endog til en Glæde for
ham at tænke paa, at Eucharis nød Sa-
ligheden af at være hos ham.

Ikke længe efter hendes Død havde
Cyprian sendt en betydelig Pengesum
til Biskop Numidicus som Løsepenge for
adskillige Kristne, der var faldne i Go-
ternes Hænder, da Keiser Decius blev
dræbt, og Armeen gik tobt.

Med disse Løsepenge fik Valerian Til-
ladelse til at gaa ud blandt Goterne og
bragte saaledes sin gamle Plan og den
doende Eucharis's Ønske til Udførelse:
at høre Kristi Navn ud til dem, der al-
drig havde hørt det.

Dg Clement og Sofstrene, der forblev
i sit Kald og sin Stilling i Kirken, søgte
sig nærmere ham ved at vide ham der,
hvor hans sande Kald og Plads var, end
om han var forbleven hos dem.

Efterat han var reist, udbrød Forsøl-
gelsen igjen under Keiser Valerian, men
denne Gang fornemmelig rettet mod
Kirkens Biskoper og Ledere.

Cyprian var nu ligesaa villig til at
lide Døden i Spidsen for sin Menighed,
som tidligere til at udsætte sig for Mis-
forstaaelse og Landsflygtighed for at kunne
understøtte den.

Han blev greben i de Hæver, som han

engang havde solgt for at kunne hjælpe
de Fattige, men som Menigheden havde
kjøbt tilbage til ham.

Imponerede af den Ro og Majestæt,
der var over ham, behandlede Rettens
Betjente ham som en falden Fyrste, og
Mængden, Kristne og Hedninger op-
fyldte Veien til Skafottet, som om det
havde været en dødsdomt Keiser.

„Er du Thascius Cyprian?“ spurgte
Profonsjulen, „Lederen for alle dem, der
fornegter vore Guder? Den allerhel-
ligste Keiser befaler dig at ofre.“

Cyprian svarede: „Jeg vil ikke ofre.“

„Betænk dig vel,“ sagde Profonsjulen
atter.

„Udfør kun Deres Befaling,“ var
Cyprians Svar. „I en saadan Sag
behøves ingen Dmsvøb.“

Han blev dømt til at dø for Sværdet
og glædede sig, da han hørte Dommen.

Da han førtes ud til Retterstedet,
trængte de Kristne sig om ham med
lidenstabelig Hyldest for at faa et Blik
af ham eller for at røre ved hans Klæde-
bon; og paa en aaben Mark tæt ved
Karthago, omgivet af Træer, op i hvilke
Mængden klatrede for at se ham dø,
lagde han sagtmodig, frygtløs og rolig
sit Hoved under Øren og blev hals-
hugget.

* * *

Noget mere end et Aarhundrede gif
hen over den nordafrikanste Kirke, og
Romeriget's Kristenforfølgelser var forbi
for stedse. Kirken var dog fremdeles
stridende i Verden, og paa Karthagos
Strande i et Kapel, helliget St. Cy-
prian, tilbragte en kristen Moder Matten
i Dødsangst og Taarer for sin Søn,
der syntes tabt baade for hende og for
Gud.

Den afrikanste Kirkens største Lærer
figer i sine Besjendelser:

„Men hvorfor jeg gif hid og did, ved du, o Gud! men aabenbarede det hørten for mig eller for min Moder, som sørgelig begræd min Reise og fulgte mig lige til Havet. Men jeg bedrog hende, og foregivende at ville holde en bortdragende Ven med Selstab, til det blev gunstig Vind, sled jeg mig ud af min Moders Arme og gif en Aften ombord paa et seilfærdigt Skib.

Saaledes lot jeg for min Moder, og det en saadan Moder! og flygtede: ogsaa for dette har du barmhjertig tilgivet mig og bevaret mig i al min affhyelig Fordærvelse fra Havets Bandede, paa det at jeg kunde blive renset ved dit Naades Vand, hvorved ogsaa de Taarer, min Moder daglig udgød for mig, skulde tørres. Og da hun negtede at vende tilbage uden mig, fik jeg hende endelig overtalt til at tilbringe Natten i et nærliggende Kapel, helliget St. Cyprian. Den Nat affeilede jeg hemmelig, og hun var ladet tilbage under Taarer og Bønner.

Og hvad andet, o Herre! had hun dig om under saamange Taarer, end at du ikke vilde tillade mig at drage bort?

Men du, som kjendte hendes Hjertes egentlige Begjær, saa i din vise Raadslutning ikke hen til, hvad hun da had om, paa det at du kunde opfylde paa mig det, hvorom hun al tid had.

En gunstig Vind blæste op og fyldte vore Seil, og snart forsvandt Stranden for vort Blik; men den følgende Morgen stod hun alene tilbage, nedsunken i Sorg og Graad, og fyldte dine Øren med Klager og Sufte, som du dengang ikke syntes at agte paa, medens du gennem min daarlige Higen jagede mig derhen, hvor alt jordisk Begjær for mig skulde ophøre; og det jordiske ved hen-

des Kjærlighed til mig blev renset ved den tugtende Sorg, du bestiftede hende. Thi hun vilde have mig hos sig og vidste ikke, hvilken stor Glæde du beredte hende netop ved min Fraværelse. Hun vidste det ikke, derfor græd hun og klagede og anklagede mig for Falskhed og Haardhjertethed; dog snart vendte Klagen sig til Bøn om Tilgivelse for hendes feilende Søn.

Hengiven i Guds Villie drog hun atter tilbage til sit Hjem og jeg til Rom.“

Monica til sit forladte Hjem og Augustin til Rom, til Milano, til Ambrosius, til sin Omvendelse, til sit Bispedømme, til sit utrættelige Vidneliv i sin Bispestad Hippo, til sit Endeligt under Stadens Beleiring af de arianske Vandaler.

Endnu nogle faa Aarhundreder og hele den Nordafrikanse Kirke i disse blomstrende Byer ved Kysten blev feiet bort, tilintetgjort under Islams Jernaa.

Men Mindet om de hellige tre Mødre — de to unge Martyrmødre, Perpetua og Felicitas, samt Monica, rene og skønne Typer paa selvopofrende Moderkjærlighed — lever endnu i hele den kristne Kirke.

Og fra dens tre store Mænds og Fædres, Tertullians, Cyprians og Augustins veltalende Røster „ruller Efftoet fra Sjæl til Sjæl,“ de levende, beaandede Ord lyder fra Hjerte til Hjerte, i Lande og Sprog, de aldrig drømte om, fra Slægt til Slægt gennem hans Kirke, for hvem de levede og døde. Thi, som Tertullian sagde: „Dette Samfund skal aldrig dø.“

J Solfinnet.

(Slutning).

Bleg og stille sad den stakkels unge Kone der; den Tanke gif hende dybt og smertelig gennem Sjælen: „Jeg har ikke min Mand's Tillid og Fortrolighed! han agter mig ikke værdig til at dele de af Livets Byrder, der ligger paa ham! han er som en fremmed for mig! — er det en Ægtestand, hvor Mandens og Hustruens indre Liv er saa langt fjernet fra hinanden? — kan dette kaldes et Liv i Lykke og Solfin, hvor intet andet findes end Rigdommens Glands og Overflod?“ — Hun lagde Haanden paa Panden, som om hun maatte søge at løse en vanskelig, indviklet Gaade — som om det gjaldt at finde Veien ud af en Labrynt.

Ammen sad ved Barnets Bugge og saa med sine kloge, gode Dine, fuld af alvorlig Medfølelse paa den i tungsindig Tausshed ned sunkne unge, vakre, Kone, for hvem al den hende omgivende Luxus syntes at have tabt alt sit Værd.

Da blev der meldt, at en ung Mand var derude, som gjerne vilde tale med Dorthte!

„Det er min Hans!“ udraabte hun jublende og ilte ud i Forstuen. I den glade Skyndsomhed lod hun Døren staa aaben efter sig.

Fruen derinde i Lærelset kunde ikke modstaa Lyften til at vederbøge sit Sind ved at se paa de to Ægtefællers Glæde over Gjensynet, og traadte sagte hen til den aabne Dør.

Der stod de begge, Mand og Hustru, kan et Skridt fjernet fra hinanden, men i deres høre — fornemmelig hos Hans, — var ingen usædvanlig Bevægelse at se. Vistnok havde Dorthte grebet begge hans Hænder, og i hans ærlige Dine

glimtede Noget, — men hans Tale var ganske rolig og sagtferdig.

Han fortalte om Barnet derhjemme, at det voksede og trivedes saaledes, at hun vilde blive rent forundret, naar hun kom hjem, Gutten vilde vist allerede løbe hende imøde. — Ved disse Ord smilte Hans i Skjægget. Derpaa fortalte han om Moderen, hvor godt og troligt hun besørgede Alt, og hvorledes deres Velstand voksede under hendes Hænder. Flekkeros havde hun ogsaa rogtet udmærket, hvorfor Mellesforraadet fremdeles var saa rigeligt, at man kunde sælge deraf. — Og nu blev Flekkeros, det prægtige Dyr, rost næsten endnu mere end Menneffene, — en saadan Ko fandtes der ikke Magen til, den kunde ikke betales med Penge!

Dorthte hørte alt med Henrykkelse — og dog, da Hans taug, vidste hun sig med Snippen af Forklædet i Dinene. Manden, som mente, det var Kængsel og Hjemve, der bragte Laarerne frem, trøstede hende med, at Tiden jo snart var omme. Men Dorthte rystede paa Hovedet og sagde sagte til ham: „Ik nei, — her er ikke Alt, som det skulde være! og det gjør mig saa ondt. Mere kan jeg ikke sige herom nu.“

Manden saa spørgende paa hende, men hun greb ham pludselig med begge Hænder om Halsen, trak ham ned til sig, gav ham et dygtigt Kys og sagde: „Saa, nu maa du gaa, jeg har ikke Tid mere! hijs Gutten og den Gamle og kom snart igjen!“

Dermed vendte hun sig hurtig om og lod sin Hans, der ikke var forberedt paa en saa kort Afstedigelse, noget betuttet blive staaende. Den bag Døren lyttende

Frue, hvem intet Ord var undgaaet, havde neppe Tid til at trække sig tilbage. Det var hende, som hun havde seet ind i Solskin, og som om hun selv stod i Mørke. Paa Dorthes straalende Ansigt laa det endnu som Solskin, da hun kom ind igjen, nikkede paa Hovedet og sagde: „Ja, det var min Hans!“

Det maa blive anderledes, det stod fast i den unge Frues Sjæl! — jeg maa beile efter hans Tillid og Fortrolighed, tjene, bede! — Med Skræk blev hun sig bevidst, at hun hidindtil havde boet ved Siden af sin Mand, uden at have været noget Andet for ham, end Selstab en og anden Gang i ledige Timer, eller En, som elegant pyntet hang ved hans Arm i egen, eller fremmede Selstabsværelser. Hun gyste over det Tomme og Ode i en saadan Tilværelse! — Og dette kaldte Verden en stor Lykke og misundte hende derfor!

„Imorgen er det hans Fødselsdag!“ det husede hun pludselig paa. „Jeg vil da benytte Dagen,“ fortsatte hun sin Tankegang, „til at tale et alvorligt og inderligt Ord med ham, — jeg vil vise ham, at jeg er hans Hustru for Gud, som er ham trofast hengiven! Jeg vil ydmygt bede om hans Tillid! Al ja, hvad vilde jeg ikke gjerne gøre for at tilveiebringe det rette Forhold mellem os! — Fremforalt maa jeg nu have en Foræring til ham paa hans Fødselsdag. — Hvad skal dette være?“ — Pludselig fik hun den Tanke, hun vidste selv ikke, hvorledes den kom. — „Jeg vil give ham Thorbaldsens: den velsignende Kristus!“ — — Denne herlige Skikkelse havde staaet over hendes Faders Skriverbord, og der knyttede sig mange dyrebare Erindringer til den. Paa sin Konfirmationsdag havde hun ved sin Faders Side staaet under dette Billede, han havde vist hende op til disse udbredte,

velsignende Hænder, og hendes Sjæl blev da velsignet med Fred fra oven.

Hurtig besluttet beordrede hun det fornødne, og det lykkedes hende i en Kunsthandel at faa kjøbt Statuen, udført i Marmor. — Sent om Aftenen skulde den Hjemmelige blive stillet paa hendes Mand's Arbejdsbord.

Paa en Bænk i den nærliggende Nyttov sad imidlertid en dybt nedbøjet Mand. Vognen, som bragte ham did, holdt paa Landeveien ved Indgangen til Stoven. Han var fjort derhen for at søge en ensom Time og, om muligt, bringe alle de pinefulde Tanker, der jagede om i hans Hjerne, til Ro og Klarhed. — Til en anden Aarstid vilde Stedet hertil neppe have været godt valgt, da Veiene og Spadsfergangene i denne Stov om Sommeren vrimlede af baade det gaaende, ridende og fjørende Publikum. Men den sildige, kolde og fugtige Høsttid indbød ikke til saadanne Fornøielser; Manden var derfor nu alene. Taagen faldt i tunge Draaber fra Træerne og det tørre Løv raslede under hvert Fodtrin.

Og dog sad denne ensomme Mand der som en, hvis Hjerne var truffet af Solstik. Hans Tanker var høist uklare, og hans Sind i den største Fordirring. Det forekom ham, som om der i Taagen vrimlede allehaande Gestalter og Skikkelser; — men hans Nie var som blændet af indre Glød, — han kunde ikke skjelne Skikkelsernes Omrids og Træk.

Kun en Skikkelse traadte klart og tydeligt frem, — det var hans Broder Reinhold. Hans Ansigt var forstenet, — ubønhørligt, — Haanden som afvisende hævet iveiret! — — nu dukkede der op af Jorden modbydelige Spøgelsesfer, de sluttede sig om ham i vilde Kredse,

de streg og hylte, — de grinte til ham og spredte lange Fingre ud imod ham! — de kom altid nærmere, — — Kredsen, der omsluttede ham, trak sig stedse tættere og trangere sammen, — — nu nappede de ham i Klæderne. — Han sprang op — og flygtede derfra, dybt ind i Skoven, ind mellem Træerne, hvor de stod aller tættest, — og styrtede tilsidst ind i et tykt, tæt Brombærkrat. — — —

Det rystende Fald bragte ham til sig selv! — han reiste sig op, streg sig med Haanden over Panden og saa sig forundret om!

„Hvor er jeg? — hvor har jeg været? — var det altsammen en forvirret Drøm? — har en Søvn sneget sig over mig derhenne paa Bænken?“ — Han befinde sig, — med en voldsom Kraftanstrengelse tog han sig sammen; — han glattede sin Hat, der var faldt af ham — og steg ind i den ventende Vogn, hvor Rudsten i uforskyrrelig No sad paa Buxen.

Da Manden to Timer senere viste sig paa Børsen, venligt hilsende til alle Sider, da anede Jngen, at der brændte et Solstik i hans Hjerne.

Kun langt henne i et Hjørne af den prægtige Hal stod to Mænd med skarpt udpræget jodisk Profil, sagte og ivrigt hvidstende til hinanden og kastede stjaalne Blikke paa den rige Repræsentant for det høit anseede Firma: „Hohl & Son.“

Saaledes kryber Eddertoppen frem fra sin mørke Krog, naar den ser Fluen nærme sig dens udspændte Næt og vis paa sit Kov, rustet den sig til at udsuge dens Blod.

Femte Kapitel.

Jeg er Verdens Lys.

Forgjæves haabede og ventede den unge Rone, at hendes Gemal skulde komme

til hende. Han havde ladet hilse og sige, at man ikke skulde vente ham til Middag, han vilde spise ude. — Senere sendte hun Bud ned i Forretningslokalerne og lod spørge, om Herren var hjemme, om han var i sit Arbeidsværelse? men han var ikke kommen hjem; man troede, han var gaaet i Handelsforeningen. Kontortiden var endt, — Kontorerne skulde tillukkes. Men først maatte Kristus-Statuen blive stillet paa sin Plads. Den unge Frue vilde selv tilse, at det blev rigtigt gjort.

Alt lykkedes prægtigt. Paa et høit Gips-Postament stod Figuren i en med dunkelt Drapperi omgiven Nische, fra hvilken den traadte ligesom levende frem. Meget tilfreds og fuld af Forventning om, hvad Indtryk hendes Gave den følgende Dag vilde fremkalde, begav hun sig atter til sine Værelser og gik ind i Barnelammeret. Dorthi havde netop lagt Barnet ned i Buggen og bad som sædvanligt sin Aftenbøn over ham. Barnets Moder knælte ned paa den anden Side af Buggen, og meget alvorlige Tanker gik hende bedende gjennem Sjælen; hun bad idag mere for Faderen end for Barnet.

Først meget sent kom hendes Mand hjem. Han traadte ind i Værelset, og spændt hængte hendes Blikke ved hans Træl. Han mærkede det, og en Skygge af Uvillie fløi over hans Ansigt. Men derpaa traadte han med sit sædvanlige kjølige Smil hen til hende, kyskede hende paa Panden og berørte endog ganske let med Haanden hendes Tæse, idet han gjorde Mine til atter at gaa. Hun saa bønligt op til ham og sagde: „Bliv endnu en liden Stund herman! — Sæt dig ned hos mig, at vi kunne tale lidt tilfammen!“

„Jeg har heftig Hovedpine, hjære Barn!“ undskyldte han sig, „og er til-

lige dødelig træet efter en meget møiesuld og anstrengende Dag. Jeg maa derfor strax gaa til Ro. Men jeg beder, gener dig ikke, da jeg haaber snart at falde i Søvn, vil dit Komme vist ikke vække mig."

Dermed forlod han hende. Hun blev endnu længe siddende med de foldede Hænder hvilende i Skjodet og Dinene heftede paa det milde Lampelys. Da hun derpaa begav sig til Ro, troede hun ved at høre sin Mand's dybe, regelmæssige Aandedrag, at en vederkvægende Søvn var kommen over ham.

Hun lagde sig sagte ned ved hans Side, og over hendes hvissende Læber svævede en Bøn gennem det stille Rum om Herrens udbredte Naadevinger. Hvis den bedende Hustru havde været mindre dybt nedsunken i sin Bøn, vilde hun have bemærket, at de regelmæssige Aandedrag i hendes Nærhed holdt inde. Manden ved hendes Side sov ikke, — af nei, hvorledes kunde han sove under sine rastløs arbejdende Tanker, — han lyttede til de Bønnens Ord hans Hustru sagte ud, talte, men de bar ikke hans arme Sjæl opad — de lagde sig som en Centnervægt paa ham og trykkede ham ned; tungt, uudholdeligt tungt, saa han ikke kunde bevæge sig, — neppe drage Aande.

En lang Tid laa han saaledes. Eveden perlede paa hans Pande. — Tungen klæbede fast ved hans Gane. — Hustruen ved hans Side sov for længst Ungdommens og Sundhedens faste Søvn, — et Guds Barns velsignede Søvn, over hvem Naadevingerne er udbredte. — Da reiste Manden sig sagte op fra sit Leie, kastede Klæderne paa sig, og med et tændt Borslys i Haanden vilde han lydlos forlade Værelset. Men først maatte han kaste endnu et Blik paa sin sovende Hustrus Ansigt. En dyb Stilhed laa udbredt over disse milde, rene

Træt, sagte, næsten ikke hørligt sank og hævdede Brystet sig, — den tykke, blonde Haarflette havde opløst sig og faldt ned over Skulderen.

Som om Mandens mørke Blik, — der var heftet paa hende, — voldte Uro, vendte hun sit Hoved til Siden, og drømmende svævede det endnu engang langsomt over hendes Læber: „Bred ud de Vinger tvende!"

Hurtig vendte Manden sig om, bestyttede Lysflammen for Lusttrækket med Haanden og gik ned i sit Arbejdsværelse. Paa hans blege Pande laa nu en fast Beslutning — som en i Sten meislet Skrift. Hans Aand var klar!

Fra det Dieblik aandede den sovende tungt og ængsteligt; en bange Drøm var kommen over hende! — Hun saa med Forfærdelse, hvorledes en Slange nede fra den sovende Mand's Fodder bugtede sig op til hans Side, bestandig høiere og høiere trak de frygtelige Omflynngninger sig stedse fastere sammen, — nu spillede den med Tungen efter hans Hjerte. En Haand bestræbte sig for at løse Ringene, men naar en var løst, sluttede en anden sig fast paa ny. Hun vilde selv saa gjerne hjælpe og redde, men hun var som forstenet, hun kunde ikke bevæge et Lem

Da for hun op med et hoit Skrig — hun havde hørt en lydlig Varm, — men hun vidste ikke, hvor det var, — hun saa hen paa sin Mand's Seng — den var tom! — hun kunde endnu ikke besinde sig. — den frygtelige Dreem holdt endnu hendes Aandsøvrer fangen.

Nu traadte Dorth fra Siderørelset hen til hendes Seng, — Dorth havde ogsaa hørt en Alarm, — det var som et Skud, sagde hun.

„Et Skud! — et Skud! raabte den ulukkelige Kone og sprang op af Sengen.

— Hendes Hænder skjælvede, — hendes Kne vilde ikke bære hende.

„Hvor er Studdet faldt henne? hvor er min Mand? — han laa for en Stund siden her rolig sovende i sin Seng!

Dorthe kastede Klæderne hurtigt paa hende, og som det faldt af sig selv, gik hun med Lyset foran ned ad Trapperne. — Kontoret var ikke tilsluttet, — de traadte ind, den behjertede Amme foran. Hun vilde, at hendes Herskerinde skulde vente i Forværelset, men hun lod sig ikke holde tilbage, — hun stødte hurtig Døren op, som førte til det inderste Kabinnet. — Paa Bordet brændte Lyset roligt. Udstrakt paa Gulvet laa en blødende Skikkelse med de stive, glandsløse Dine vidt aabne, ved Siden laa den affuttede Pistol!

Med et frygteligt Skrig sank den arme Kone bevidstløs ned.

Dorthe samlede alle sine Evner og Kræfter sammen og som snart til rolig Besindelse. Hun lukkede først Døren igjen og vendte sig derpaa til den ullykkelige Mand, — løstede hans Hoved op og tørrede Blodet af hans Ansigt. Det forekom hende herunder, at han endnu aandede svagt, — som om det stive, glandsløse Die bevægede sig! — —

„Han lever! — Han lever!“ raabte Dorthe pludselig, og som om disse Ord gav den asmægtige Bevidstheden tilbage, reiste hun sig nu op og tilkæmpede sig hurtig Fatning. Der stod en Vandkaraffel paa et Sidebord i Værelset, skjæl vende af Usikkerhed løb hun efter den, og begge Kvinderne bestjæftigede sig ivrigt med at bade den ullykkelige Mand's Pande og vadske Blodet af Mund og Næse. i Haab om derved, at fremkalde det slygtende Liv. — — — Og virkelig! — et dybt Aandedrag kjæmpede sig stonnende op af hans Bryst, — — — tale kunde han ikke, — men han hævede den høire

Haand og pegte paa Nischen, og hans Blik sæstede sig paa den hvide Kristus-Skikkelse, som traadte frem af den mørke Omgivelse. Det var som et mildt Lys-skjær, vilde lægge sig om hans Træk, — derpaa sank han atter bevidstløs tilbage.

Det lyttedes de to Fruentimmer med stor Anstrængelse, at løste den Ehyge op og lægge ham ned paa Sofaen! — Men hvad var nu at gjøre? — Da aabnede Døren til det ydre Værelse sig, — de lyttede, — Dorthe greb et af de to Lys og gik ud, — det var den gamle Bogholder, han boede i Huset og havde ogsaa hørt Alarmen. Dorthe vinkede med Haanden, gik tilbage igjen og sagde, hvem det var! Et Dieblik betænkte den unge Frue sig, derpaa sagde hun: „Sig, at Herren er meget syg, — og bed den gamle Holm, at han henter min Svoger Reinhold hid!“

Dorthe udrettede sit Erinde, og den gamle Mand ilte med et betænksomt Hovednik ud i den mørke Nat.

Det varede en lang og bange Stund, inden Reinhold kom. Dorthe vilde gjerne fjerne sin hjære Herskerinde, — overtale hende til at gaa op og se til Barnet, men hun rystede afvisende paa Hovedet. Imidlertid undersøgte Dorthe Bunden, saa godt hun formaaede. — Panden blødede, paa den ene Side ogsaa Dret, — det forekom hende, som det ikke var noget dødeligt Saar, dog vovede hun ikke lydeligt at udtale Haab for ikke at foranledige nogen Stuefælle.

Endelig horte man en hurtig fremrullende Vogn standse foran Huset. — Det var Reinhold, — og han bragte med sig Vægen, Husets mangeaarige Ven. Han kom først ind alene. En dyb, fast Ro laa ved Indtrædelsen i Værelset udbredt over hans Ansigt; men allerede det første slygtige Blik paa de Tilstedeværende, i den han endnu til-

fulde havde opfattet Scenens hele Betydning, rystede ham saaledes, at han uvilkaarlig maatte støtte sig til den nærmeste Gjenstand. Det var dog kun et Dieblif, — han fattede sig strax, — men da han opdagede Broderens livløse Skikkelse udstrakt paa Sofaen, med det hvide, blodbestænkte Tørklæde om Hovedet, — sank han som tilintetgjort ned paa en Stol og skjulte Ansigtet i begge sine Hænder!

Lægen var imidlertid traadt nærmere og undersøgte Saaret. Han lagde Haanden længe paa den saarede Hjerter. „Gud være lovet!“ udraabte han derpaa, „hans Haand har været usikker, — Skuddet er gaaet tilside, — han er reddet!“

Ja, Haanden havde skjælv! Gud være lovet!

Der gik en lang Tid hen, forinden den ulykkelige Mand selv kunde give nogen Beretning om sin Tilstand og den deraf flydende Begivenhed; thi en svær Sygdom, som i flere Uger bragte ham til Dødens Porte, berøvede ham Evnen til at tale, uagtet hans Aand og Bevidsthed var ganske klar. Men saasnart hans legemlige Kræfter tillod det, fortalte han under dyb Bevægelse sin Hustru, at i det frygtelige, afgjørende Dieblif, da han vilde lade Skuddet gaa, faldt hans Blik paa Kristusfiguren, som han ikke før havde seet paa dette Sted, og Synet af den greb ham saa stærkt, at Haanden bævede — Skuddet gik tilside.

„Din Kjærlighed reddede mig!“ — Saaledes endte den sonderknuste, dybt ydmygede Mand sin Beretning.

Efter hans Døds blev Kristusfiguren nu stillet foran hans Sygeseng. Paa Fodstykket af den stod skrevet: „Jeg er Verdens Lys!“

I de lange Dage, der hengik under hans langsomt fremadstridende Helbredelse, læste han atter og atter disse Ord,

og En, der ligesom Philippus for Kammerjvenden, udlagde dem for ham, mangede heller ikke.

Reinhold opgav efter hin Stræffens Nat sin landlige Ro og flyttede atter ind i sin Faders Hus. Mange Dage og Aftener til langt ind paa Natten sad han her med Holm boiet over Bøgerne, og den gamle Bogholder saa op til ham med en Trefrygt, som om han var et høiere Væsen, — som om overmenneskelig Godhed og Selvfornægtelse var fremstillet legemliggjort i hans Person. — Han fandt ogsaa Tid til ofte og længe at dvæle ved Broderens Seng. Med et trofast Hjerter og under varme Bønner, hjælp og veiledede han den Syge til at bringe sin arme Sjæl til ham, som saa vidunderligt havde frelst ham fra den timelige Død, og som ene og alene kunde redde ham ogsaa fra den evige, — hvis Billede stod for ham med de kjærlighedsfuldte udstrakte Kristus-hænder, og til af denne Frelser selv at lære, hvad det vil sige: — „Jeg er Verdens Lys!“

Saa traf da Stjerne tilsidst bort, og Solen kom til Gjennembrud, — den Helbredelses Sol, i hvis varme Straaler al Is og Vinterkulde maa smelte og et nyt Liv springe ud, i hvilket Mennesker og Engle maa glæde sig.

I dette Sollys er ogsaa en ganske ny, ægtestabelig Lykke fremblomstret og voget op under den Herres velsignende Hænder, der siger: „Jeg er Verdens Lys!“

Det gamle Handelshus „Høhl & Sohn.“ sluttede under Reinholds kyndige Veiledning paa en ærefuld Maade sine Forretninger. Derefter vendte Reinhold atter tilbage til sit stille Landhus og sin stille, velsignelsesrige Yndlingsvirksomhed. — For sin Broder Herman begrundede han en lønnende Forretning paa et større oversjøist Handelssted, hvor han drog hen med Hustru og Barn for

at erfare, at den eneste Herre med de
velsignende Hænder ikke blot paa denne,
men ogsaa paa hin Side af Verdenshavet
er Verdens Lys! — — —

Da Dorthes Tid var omme, vendte
hun tilbage til sit lille, hyggelige og lyk-
kelige Hjem i Skovhytten. — til landlig
Ro og huslige Besjæftigelser, hvorefter
hendes Hjerter inderlig havde længtes.
Glæden over Gjenhøret af lille Hans,
— nei hvor prægtig han var bleven! —
og store Hans, Moderen og Flekteros,
— kan Læseren forestille sig.

Men dog salbt Afsteden fra dem, hun
nu et helt Aar havde levet imellem, for-
nemmelig fra hendes kjære Frue, hende
ikke let; thi Angst og Smerte, gjennem-
levet og baaret i Fællesskab, binde Men-
neskenes Hjerter fastere sammen end Vi-
vets Glæde og Lykke.

Hidindtil havde Hans, — vistnok kun
leilighedsvis, — høret om sin kjære Egte-
hustru, — hun har ikke lært Meget; men
nu tør han ikke sige det mer, thi hun
havde virkelig lært Meget derude i Livets
Skole mellem de store Mennekesbørn.
Men al sin Visdom udtalte hun alle-
rede den første Aften efter sin Hjemkomst
i faa og gode Ord, da de sad sammen,
og hun fortalte om sine Oplevelser. Hans

hindre nemlig: „Det vil vel nu fore-
komme dig trangt og lidet Alt sammen
herhjemme, — og den gamle Husmands-
kost vil neppe smage dig saa godt som
før!“

Herpaa svarede Dorthes, idet hun tog
sin lille, glade Gut paa Skjødets og rakte
sin Mand Haanden:

„Solen skinner ikke anderledes paa de
store Huse i Staden end herude paa
Skovhytten. Hovedsagen er og bliver,
at man inden for har det rette
Solskin! Og mere end mæt spiser
man sig dog ikke hverken der eller her!
— Det er mig idag, som om jeg anden
Gang er bleven Rone i dette mit kjære,
lille Hjem, derfor vil vi nu gjøre lige-
som den første Aften, efterat vi var
dragne herind, da du Hans forelæste
os den smukke Aftensang: „Nu hviler
Mort og Eng!“

Dette gjorde Hans da ogsaa nu, men
Dorthes Tanker dvælede fornemmelig
ved det andet Vers, der lød saaledes:

Hvor er nu Solen søde?
Alt monne Natten støde
Dig bort, som Vjset bar;
Jeg ved mig vel en anden,
Min Jesus, Frelsermonden,
Han skinner i mit Hjerte klar!

Den hedenste Philosoph Sokrates's Bevis for Guds Tilværelse.*)

Den, som betragter Verden og der-
under lader sig lede af den naturlige
Fornufts Lys og sin Samvittigheds
Stemme, han bliver derved nødt til at
erkende, at der gives en almægtig, vis
og god Gud, som har skabt denne Ver-

den, opholder og styrer den. Dette se
vi af den hedenste Philosoph Sokra-
tes's Exempel, som, ifølge hans Di-
scipel Xenophon, engang holdt følgende
Samtale:

„Skulde En have den Mening, som

*) Efter Bernhofts norske Udgave af Herm. Ficks Bog: „Der er en Gud.“

Nogle mundtligt og skriftligt have udtalt som Formodning, at Sokrates vel har havt stor Eone til at formane Menneskene til et dydigt Liv, men ingenlunde har været istand til ved eget Exempel at føre dem dertil: han maa ikke blot betænke de Spørgsmaal, som han forelagde saadanne, som mente at vide Alt, for at overbevise dem om deres Uvidenhed og tugte dem ved paa denne Maade at beskæmme dem, men ogsaa de Taler, som han i den daglige, fortrolige Omgang pleiede at føre med sine Disciple og Venner — saa bliver han istand til at domme, om han var dygtig til at gjøre dem til bedre Mennesker. Til Bevis herfor vil jeg nu meddele en Samtale af ham med Aristodemus, kaldet den Lille, om det guddommelige Væsen, som jeg selv har overværet. Thi da han mærkede, at Aristodemus hverken bad til Guderne eller bragte dem Offere, ei heller nogensinde adspurgte Draftet, men tvertimod lo ad Saadanne, som gjorde dette, saa sagde han til ham:

„Sig mig, Aristodemus, gives der Mennesker, som du beundrer paa Grund af deres Visdom?“

„Naturligvis“, sagde Aristodemus.

Saa sig os deres Navne! sagde Sokrates.

Arist. Paa Grund af hans Dygtighed i den episke Poesi beundrer jeg i det Mindste Homer; for hans Dithyramber Melannippides, i Sorgespillet Sofokles, i Billedhuggerkunsten Polykletes og i Malerkunsten Zeuxis.

Sokr. Hvilken af To synes dig at fortjene mest Beundring: En, som forfærdiger Billeder uden Forstand, Følelse og Bevægelse, eller En, som kan frembringe levende Væsen, der ere begavede med Forstand og Handlekraft?

A. Mest jo den, som kan frembringe levende Væsen, naar ellers disse ikke

fremkomme ved et Tilfælde, men ere et Verk af en ordnende og skabende Visdom.

S. Men da der gives mange Ting, om hvilke det er aabenbart, at de ere til for Menneskets Nytte, medens vi paa den anden Side med Hensyn til andre ikke saa noie og bestemt kunne estervise, hvorfor de ere til, — hvilke af begge Arter holder du da for Tilfældets Verk og hvilke for Visdommens Verk?

A. Det sommer sig, at holde saadanne Ting for Visdommens Verk, hvis Nytte og Hensigtsmæssighed er saa oienlykkelig.

S. Saa synes du vel, at den som i Begyndelsen skabte Mennesket, til hans Nytte har begavet ham med Sanser, hvorved han faar Fornemmelser og Indtryk af Udenverdenen, med Dine for at se, hvad der er synligt, med Dren for at høre, hvad der er hørligt. Hvad kunde nemlig de bellugtende Blomster, Urter og Specerier nytte Mennesket, naar ikke Lugtesansen var ham given? Og hvad havde han for Fornemmelse- og Nydelse af Sødte og Surt og alt Andet, som er tiltrækkende for Smagen, naar der ikke var givet ham en Tunge, som mærkede Forskjellen paa disse Ting? Synes dig ikke fremdeles ogsaa dette at være et Forsynets Verk, at Diet, fordi det er saa fint og sølsomt, er forsynet med Dienlaag, der beslytter det ligesom Døre, og som, naar man vil bruge Diet, trækker sig op ligesom et Forhæng og i Sønnen atter luffer sig? At disse igjen ere forsynede med Dienhaar, ligesom et Slør, saa at den skarpe Lust ikke stader Dinene?*) At Diet

*) Magister J. Bloch, som i 1802 udgav en Oversættelse af Memorabilierne, oversætter: . . . Dienhaar, hvorigjennem Luften ligesom files. Red.

oventil er beskyttet ved Dienbryn som ved Tag, saa at ikke den fra Hovedet nedflydende Svøb skader Synet? Er det ikke beundringsværdigt, at Dret optager alle Arter Toner, og dog aldrig bliver fuldt af dem? At Fortænderne hos alle Dyr ere indrettede til at skjære Næringsmidlerne i Stykker, men Kindtænderne, som modtage Foden fra hine, til at knuse dem smaa? At Munden, ved hvilken Dyrene tage til sig, hvad de ønske, befinder sig saa nær ved Dinene og Næsen, hoordet de fornemme og forstaa, hvad der duer til Føde? At de naturlige Udgange, gjennem hvilke de modbydelige Extremiteter slydes ud, ere bortfjernede saa langt som muligt fra Sanseorganerne? Da alt dette er gjort og indrettet saa omsorgsfuldt og henfigtmæssigt, tvivler du da endnu, om det er et Verk af Tilfældet eller af et viist Forsyn?

A. Nei, sandelig, jeg tvivler ikke mer. Og i Sandhed, jo mer jeg betragter det, desto klarere bliver det mig, at Mennesket er en viis Mesters Mesterstykke og et Verk af Gu, som elsker Mennesket.

Sotr. Videre, hvad siger du dertil, at der er indplantet alle levende Skabninger en saadan Drift til Forplantelse af sin Art, at Mødrene af enhver Art have en saadan Kjærlighed til sine Unger og en saadan Omsorg for deres Ernæring og Opholdelse, ligesom Engelen har en saa stor Kjærlighed til Livet og en saa stor Frygt for Døden?

A. Uden Tvivl er alt dette et Verk af en viis Skaber, som har villet og besluttet, at der skal være og vedblive at være levende Skabninger.

S. Betragter du dig selv, saa erkjender du i dig og er dig bevidst en fornuftig, tænkende Kraft. Men udenfor Mennesket, mener du, er ingensteds

et fornuftigt Væsen tilstede? Og saadan Mening har du, ihvorvel du ser og ved, at dit Legeme bestaar af Elementer, ja, at du af denne Jordts store Masse kun har en liden Del i dit Legeme, ligesom ogsaa kun faare lidet af den store Mængde flydende Stof, der findes i Naturen, at overhovedet den, som sammenføjede dit Legeme af Materien og de forskellige Elementer, kun tog en liden Del af hver Ting dertil. Altsaa din Aand alene, mener du, har du et eller andet Sted faaet sat paa ved et eller andet lykkeligt Tilfælde, uagtet der ellers ingensteds udenfor Mennesket er en fornuftig Aand forhaanden? Og dette ubegribeligt store og umaadelige Verdenssalt med alle sine beundringsværdigt store, mangfoldige og tallose Legemer, mener du, er ved et Tilfælde uden et viist Forsyn saa vel ordnet og saa skjont smykket?

A. Hvad kan jeg Andet? Jeg ser jo ikke denne Verdensblygnings Herrer og Mestere, ligesom jeg ser Bygmesterne af de Bygninger, som her paa Jorden bygges af Mennesker.

S. Men du ser jo heller ikke din Sjæl, som er den, der styrer og regjerer dit Legeme; ja, naar denne din Indvending skalde bevise Noget, saa maatte du ogsaa sige, at du selv gjør intet med Tanke og Forstand, men Alt ved et Tilfælde.

A. Jeg foragter jo ikke det guddommelige Væsen, kjære Sokrates; men jeg tror meget mer, at det er altfor høit op høiet over os, til at det behøver min Tjeneste og Tilbedelse.

S. Omvendt: Jo høiere og herligere det Væsen er, som nedlader sig saa dybt, at det bekyrmer sig om dig og værdirer dig sin Omsorg, desto mere er du det Tak og Ære skyldig.

A. Vær forviisjet om, naar jeg kunde tro, at Guderne bekyrrede sig om Men-

nessene, jeg skulde ikke forsomme at tjene og tilbede dem.

S. Du tror altsaa ikke, at Guderne sørge for Menneskene? Saa betænk dog de store Belgjerninger og Fortrin, som de have givet Mennesket fremfor andre Skabninger: ham alene have de givet opreist Stilling og Gang; denne opreiste Stilling giver ham store Fordel, at han kan stue længere ud i det Fjerne og bedre betragte, hvad der er over ham, og bedre vogte sig for Stade og Fare. Videre: Dyrene, som sænke sit Blik til Jorden, har Forsynet givet Fodder, som alene tjene dem til Gang; men Mennesket har det desforuden ogsaa givet Hænder, med hvilke han kan berede og skaffe sig saa mange Ting, hvorved han leder sjønnere end Dyrene. Og medens Dyrene jo vistnok ogsaa have en Tunge, saa er dog alene Menneskets Tunge dannet saaledes, at den kan bevære snart dette, snart hint Sted af Munden, hvorved Mennesket kan artikulere sin Stemme og Tone, og den Gne give den Anden at forstaa, hvad han vil. Imidlertid var det ikke Gud nok alene at udruste og udstyre Legemet saa vel, men, hvad der er det Største: han har ogsaa givet Mennesket en saa fortræffelig Sjæl med herlige Kræfter, da han skabte ham. Thi hvilken anden Skabnings Sjæl erkender og fornemmer denne Guds Tilværelse, der har skabt og ordnet saa store og sjønne Ting? Hvilken anden Slægt end Mennesket ærer og tjener Gud? Hvilken Sjæl er som den menneskelige istand til at bevare og beskytte sit Legeme mod Hunger og Torst, mod Kulde og Hede, at helbrede Sygdomme, at øve sine Kræfter eller ved Flid og Moie at lære mange Slags Ting og at uddanne sig i Kunster og Videnskaber? Eller i Grindringen at holde fast, hvad den har seet, hørt og

lært? Er det dig ikke indlysende klart, at Menneskene i Sammenligning med andre Skabninger føre et Liv som Guder, idet de ved sin Naturs Fortræffelighed med Hensyn til Sjæl og Legeme besidde saa store Fortrin fremfor hine? Thi ingenlunde kunde en fornuftig Menneskesjæl, om den var forenet med en Dyes Legeme, udrette, hvad den vilde, heller ikke vilde det gavne nogen ufornuftig Skabning at have Hænder men ingen Forstand. Da du nu er bleven delagtig i begge disse Goder, som ere af saa høit et Værd, nemlig en fornuftig Sjæl og et saadant Legeme, gjennem hvilket den bekæmt kan virke, tror du da ikke, at Guderne sørge for dit Bedste? Eller hvad skulde de gjøre for at overbevise dig om, at du er Gjenstand for deres Forsorg?

A. Jeg vilde tro det, naar de sendte mig Raadgivere, som sagde mig, hvad jeg skulde gjøre eller ikke gjøre, ligesom du siger, at de sende dig.

S. Mener du, Guderne vilde have indplantet Menneskene den Tro, at de formaa at gjøre dem godt eller ogsaa at straffe dem, hvis de virkelig ikke formaaede dette? Eller naar denne Tro kom af en Indbildning, mener du, at Menneskene ikke i den lange Tid skulde have mærket eller opdaget dette Bedrag? Ser du ikke, at de ældste og viseste Indretninger og Anstalter blandt Menneskene, Rigs- og Statsforfatninger, for det Meste ere grundede paa Religion og paa det Inderligste forbundne med Religionen — at de ældste og viseste Folk ere de mest religiøse, og at Mennesket i sin modnere Livsalder stedse mere og mere alvorligt spørger efter Gud? Betragt dog, kjære Ven, hvorledes din egen Aand, som bor i dit Legeme, bruger og regjerer dette, som den vil: Skulde ikke den alvise Gud, som skulder Verdens-

altet, efter sit eget Velbehag kunne foresøje over det? Dit Nie ser udover store Strækninger; skulde ikke Guds-Nie ligesaa vel paa en Gang stue det? Din Sjæl kan sørge for Anliggender i Athen, Egypten og Sicilien; men Guds Forsorg skulde ikke kunne udstrække sig paa en Gang til den hele Verden? Til denne Overbevisning kan du komme allerede ved de Jagttagelser og Erfaringer, som du gjør i Omgang med Mennesker. Viser du Menneskene Opmærksomhed og Ære, viser du dig tjenstagtig og velvillig mod dem, saa ser du, at de atter ogsaa vise sig paa samme Maade mod dig. Spørger du dem om Raad, saa kan du erfare deres Sindelag og Forstand; just saaledes kan du ogsaa erfare, om Gudderne ere villige og tilbøielige til i dunkle og vanskelige Sager at give Menneskene

Raad og Anvisning, nemlig naar du viser dem Ære og Tjenester. Gjør du dette, saa skal du erfare og erkjende, at der gives et guddommeligt Væsen og det af uendelig Størhed, Magt og Herlighed, som ser Alt, hører Alt, er allevegne tilstede, sørger for alle Stabninger uden Undtagelse og stedse har et aarvaagent Nie med dem.

Samtaler som disse maatte have en saare velgjørende Indflydelse paa Sokrates' Venner og Disciple, saa at de ikke blot da, naar de bleve seede af Mennesker, undgik ryggesløse, uretsfærdige og skjændige Handlinger, men ogsaa naar de vare alene, fordi de troede, at af Alt, hvad de gjorde, blev Intet skjult for Gudderne." (Xeonophon, Memorab. Socrat. lib. I, C. IV.)

Blandinger. — Nytt og Gammelt.

Et smukt Billede. Hr. B. Anundsen har med stor Omhu faaet istand en farvetrykt Lithografi af Herrens Bøn og de 10 Bud, hvorom Pastor D. J. Hatlestad udtaler sig saaledes:

„Det er fulort med 8 eller 10 Slags forskjellige Farver paa forgyldt Grund. I Midten er Herrens Bøn, Fader Vår, omgiben af adskillige mindre Billeder. Der er en pen Kirke, omgiben af Træer. Til venstre Korset, til høire Kronen. Ved Ordet „Jorden“ er et skjont Landskab, tegnet i grøn Farve. Ordet „Brød“ er tegnet i gul Farve, forestillende Hveden med fuldmodne År. Dette er noget saa vakkert, at den, som med Opmærksomhed betragter det, vil forundre sig over at Kunsten saa livagtig og nøie kan efterligne Naturen i dens bedste Frembringelser.

Paa overste Ende har vi Billedet af de to Tavler med de ti Guds Bud; til venstre det første Bud, med Billede Guldkalven og Israelliterne i Ørkenen, som tilbede den. I Midten Billedet af en Moder, som underviser sin Datter i Guds Bud; til høire det andet Bud, med Billedet af en Fader, som peger paa Budet og underviser sine Søner i dets Betydning. Længere nede til venstre er det tredje Bud, med Billede af en Kirke, en Fader og Moder, som med sine Born gaa op til Herrens Hus. Til høire det fjerde Bud med Billede, forestillende en enig Familie, hvor Bornene læse og følge Herrens Bud. Til venstre har vi det femte Bud med Billede af Kain og Abel, dengang de begge ofrede til Herren, og Kain af Misundelse slog sin Broder ihjel. Til høire er det sjette Bud med

Billede af „Synnerinden“ og vor Frelser Jesus Kristus, som forbarmede sig over hende og reddede hende af hendes Syndeelendighed. Nederst til venstre er det spændende Bud med Billede af nogle Børn, især med at stjæle Frugt. I Midten er Billedet af et Hus, en Mand, som ploier sin Ager, samt en Lagerkarl, som begjærer sin Næstes Hus. Til højre det ottende Bud med Billede af en Dommer samt nogle Tilskuere, en Anklaget liggende paa Kna og Gn, som siger falsk Vidnesbyrd imod sin Næste, staaende fræk ligeoverfor den Anklagede.“

Billedets Størrelse er 18 × 24 Tommer og det vil være meget passende som Foraring baade til Oldre og Ungre.

Texten er trykt i det norsk-danske Sprog.

Billedet sendes, forsvarelig indpakket, til hvilken som helst Adresse i De Forenede Stater, Canada, Norge, Sverige og Danmark for 60 Cents. Bestillinger indsendes til B. Anundsen, „Decorah-Posten“, Decorah, Iowa.

Generalerne Laland og Janson. Beretningen om den franske jæderske General Laland og hans efterladte „Millioner“ er kjendt i vide Kredse gjennem Avisernes Gjengivelser. Det staar blot tilbage at faa fat i Millionerne. Men dette turde maaske ikke blive saa let, naar man betænker de Vanskeligheder, der nødvendigvis maa være forbundne med at bevise Identiteten mellem den fra Laland paa Jæderen uddannede unge Mand og den franske General Laland (formentlig Lalande), hvis militære Løbbane falder ind i Revolutionstidens Virvar. Umuligt er det imidlertid ikke, at Personen er en og den samme. Man ved jo, hvilke forbausende Avansements, der under den franske Revolution og de napoleoniske Krige kunde finde Sted.

Tilsælden har flere Sideslytter fra Jæderen, og Constantius Flood nævner flere lignende fra Ristertanten fra forrige Aarhundrede. Men Strømmen gik dengang ikke til det fjerne Vesten. Det var derimod især Holland med sin dengang forholdsvis mægtige Handelsflaade, som var vore unge Eventyreres Eldorado. For i den Tid — i forrige Aarhundrede — at være en rigtig udmærket Sømand, maatte man i det Mindste en Tid have faret i hollandsk Fart d. v. s. i Langfart paa Kolonierne nede i de afrikanske og asiatiske Farvande, tilbels ogsaa til Kina.

Om en saadan i Ungdommen udvandet Eventyrer fra Haa Prestegjæld, som herhjemme gik under Kjendingsnavnet „Den Skjorteløse“, ved man ialfald med Visshed, at han erhvervede sig en Formue, da denne i Form af Arv uddeltes mellem hans Familie paa Jæderen, saavidt erindres, for en 30 a 40 Aar tilbage. Man vil vide, at han erhvervede en Del af sin Formue under det forfærdelige Jordskjælv i Lissabon 1751, hvor han som Kaptein laa med sit Skib under Katastrofen. Der fortælles, at en rig Portugiser med endel af sine Kostbarheder jøgte Bestyttelse ombord i „Den Skjorteløses“ Skib, men derpaa atter begav sig iland for at hente flere af sine Eiendele. Fra dette Forsøg vendte han imidlertid ikke tilbage, og Kapteinen beholdt det til hans Varetægt betroede Gods. Kjendingsnavnet „Den Skjorteløse“ havde vor Kaptein faaet i Barneaarene, da han som Jæter paa jæderske Gaarde var i den Grad fattig, at han bogstavelig ikke eiede Skjorte paa Kroppen.

Et andet ungt Menneske, Lars Jansen, uddannede, efter hvad Familien med Bestemthed ved at fortælle, fra Grude i Klep, formentlig i den sidste Halvdel af forrige Aarhundrede. Om

ham fortælles, at han gif i hollandsk Militærtjeneste og efter Breve til Hjemmet spang sig op til „General“. Hans Broderdatter — en i Stavanger bosat Borgers Moder — fortalte ofte sin Son om Farbroderens høie Stilling i Holland. „Han var bleven saa fornem, at han, naar han indfandt sig til Paraden, ledsagedes af en Mand paa hver Side og en et Stykke bagefter.“ d. v. s. af to Adjutanter og en Ordonantz. Det sidste, Broderdatteren vidste at fortælle om ham, var, at „han skulde reise langt, langt bort til et fremmed Land, hvortil han havde en meget lang Søreise, og der være den høieste Dyrighedsperson.“

I „Tidskrift for Missionslæsning“ for 1869 S. 120 flg. læses under Skildringen af en i Londenmissionsselskabets Tjeneste staaende hollandsk født Missionær van der Kemp's Virksomhed i Kaplandet og Algoabugten i Sydafrika, at der i 1802 ankom til den daværende hollandske Kapfolloni en ny Guvernør Jansen, i hvem van der Kemp gjenkendte en gammel Skole- og Krigskamerat. Missionæren havde nemlig tidligere været hollandsk Officer. Naar man sammenholder den ovenfor gjengivne Familietradition om den fra Grude udvandrede Lars Jansen, skal der ikke særdeles stor Indbildningskraft eller Kombinationsevne til for at komme til den Slutning, at der er stor Mulighed for, at man i den hollandske Guvernør Jansen paa Kap netop har for sig den udvandrede Lars Jansen Grude. Af van der Kemp's Historie sees, at General Jansen endnu var Guvernør, da Engländerne i 1806 tog Kapkolonien i Besiddelse efter Hollænderne. Men her forspinder Generalen af Historien. Det vilde være interessant at forfølge Sporet videre, og der skulde vel være adskilligt Haab om gennem Autoriteterne i Hol-

land at kunne faa Greie paa, om General Jansen var en Indfødt, eller en Nordmand. Efter Sigende skal der ogsaa af Familien paatænkes en Undersøgelse af disse Forhold. Maa ske nogle „Millioner“ ogsaa her kunde blive Konnen for Umagen! (Et. Amtst.)

Omkommen paa Fjeldet. Fra Thydalen skrives til „Dagsp.“:

Fra de Lider, da Bjørnen var en ligesaa stor Plage for Bygden som Svanstjerne, der i sin Tid ofte drog herjende gjennem dette Strog, som var ubesat af norske Tropper, har den i Husmand Peter Petersen Græslimo havt en svoren overlegen Fiende. Han har med sin sikre Haand nedlagt ikke mindre end 19 Bjørne, og hans største Lyst var at fortælle om sine mange Felttog mod denne Skovens Konge.

Bed Juletid afvigte Vinter skulde han en Ubeirsdag paa sine Ski tage over det bekjendte Buthammerfjeld, hvor Svanstjerne i 1812 forvildede sig og frøs ihjel i Mængdevis, for at besøge en Slægtning i den paa Fjeldets Sydvestside liggende Bygd Holtaalen, og han er siden sporløst forsvunden. Uagtet næsten hele Bygdens mandlige Befolkning i Vinter, i Vaar og i Sommer med megen Flid har søgt, kan man ikke finde mindste Spor eller Levninger, hverken af ham eller hans Bagage. Paa de mange Reiser, han foretog over dette Fjeld, var han udrustet med alle til sit Fag nødvendige Sager, saasom: Gevær, Laug, Kollektiv, Løbolt, Snibert m. m.

Denne Mand nød i sine modnere Aar en Agtelse inden Bygden som en gammel Veteran. Han var en af de saa, som i næsten alle mulige Ting og Tilfælde vidste at hjælpe sig selv og andre. Af Fag var han foruden Bjørneshtter, Grovsmed, Bliffenslager, Bøsfemager, Smeder, Uhrmager og Forghilder og

optraadte desuden ikke uden Held som Kvassalber, Veirspaaemand o. l. Hær gjorde han Krav paa at være Mester som Jernarbejder; hvad han paa dette Omraade forarbejdede, kunde efter hans eget Udsagn maale sig med Sheffield's og Estilstunas bedste Fabrikata.

Olie som Bolgedæmper. Kaptein Thomashewski, som i Mai Maaned kom ind til Falmouth med det tytte Skib „Marie“, meddeler følgende: Den 24de December f. A. tiltraadte vi Hjemreisen fra Sorabaya, satte nogle Dage senere Kursen efter Lombod Strædet og kom ud i det indiske Hav. Med lette og foranderlige Vinde naaede vi Sydstpasagen. Den 3die og 4de Februar iaar, da vi befandt os paa 26 Gr. 52' SB. 64 Gr. 44' Ndgd., blev Skibet rammet af en Syklon, og vi lænede væk i dens Tangenter, da Fartoiet vilde have lidt altformeget, hvis vi havde dreiet det til i den voldsomme Sø. Ved denne Leilighed gjorde jeg for første Gang Forsøget med ved Hjælp af Olie at bestytte Skibet imod Styrtseer agter fra, og dette faldt heldigt ud. Jeg lod 4 Seildugsække slæbe nogle Favne agten for Skibet; i hver af dem var omtrent 8 Pund Verk, 2 Gallons Olie og noget flydende Fedt, og Seildugen var paa forskellige Steder gennemstikken med en stor Seilnaal. Dette gjorde en vidunderlig (”eine wunderbare Wirkung”)

Virkning i Retning af at berolige den frygtelig høie Sogang. Med nogle faa Gallons Olie bestyttede vi i to Dage Skibet imod de agterfra kommende Styrtseer. Resten af Turen gik godt, og efter 129 Dages Reise naaede vi Falmouth. (D. Nationalt.)

Et Hefte, som fremhæver Fordelen ved at kjøbe Land og nedsette sig i Warren County, Kentucky, kan faaes frit ved at skrive til Col. T. J. Smith eller Dr. W. H. Blakeley, Bowling Green, Warren Co., Kentucky. Man faar hufte paa, at Udgiverne af Beskrivelsen er interesserede i Landsalget.

Efterspørgsel. Udgiveren onster at korrespondere med efternævnte Personer, tidligere Venner af „For Hjemmet“, om Nogen vilde opgive deres nuværende Adresse: Gudbrand Melleby og Søren Helgesen Juv. forhen af Ridgeway, Winneheit Co., Iowa; John C. Johnson, forhen af Kensett, Worth Co., Iowa; T. A. Huso, forhen af Minnesota, Minnesota; Torris Dorfen, forhen af Duncombe, Webster Co., Iowa; August Aklaffen, forhen af Rose Creek, Mower Co., Minn.; Tolles Grosfield, forhen af Springville, Wisconsin; D. R. Melby, forhen af Dallas, Polk Co., Oregon; John Theodore Johnson, forhen af Granby, Nicollett Co., Minn.; Jør E. Strand, forhen af Castle Rock, Grant Co., Wisconsin.

For Hjemmet for 1886.

(17de Aargang).

I det „For Hjemmet“ atter bereder sig til at begynde paa en ny Aargang, maa vi i al Korthed minde om, at et Blad ikke kan bestaa, dersom der er altfor mange Abonnenter, som ikke indsender sin Betaling i betimelig Tid. Vi stiller derfor en venlig Anmodning til alle Bladets Venner om i Tide at indsende Forskudsbetaling for 1886; thi derved vil de i betydelig Grad støtte Bladet og lette Udgiveren hans Arbejde.

De, som ikke strax kunne række videre, bør idetmindste uden Op-
hold indsende, hvad de skylder.

✍ Enhver Ven af „For Hjemmet“ tænke efter, om han ikke skulde være istand til at skaffe Bladet idetmindste een ny Abonnent for det kommende Aar samt for ham at indsende hel eller halv Betaling. En velhavende Mand, som ellers er tilfreds med Bladet og holder af at læse det, turde kunne holde 2 Exemplarer, et for sig selv og et for Børnene. At modtage saadanne Bestillinger skulde være Udgiveren meget kjær, og saadanne Exemplarer skulde blive sendte i en særskilt Pakke til Abonnenten; 7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00

Uden denne Gang at kunne love nogen Præmie vil Udgiveren dog søge at give Forstudsbetalere en liden Fordel og gjør derfor bekendt, at de, som for 15de Marts 1886 opgjør sin Restance til Bladet (om der er nogen) og samtidigt indsender \$2.00 for 1886, kan for et Tillæg af \$1.00 faa sig portofrit tilsendt en hel ældre Aargang (24 Hefter), for et Tillæg af 50 Cts. $\frac{1}{2}$ ældre Aargang (12 Hefter) og for et Tillæg af 25 Cts. „Afhandlinger og Fortællinger“ (6 Hefter), Alt saa langt, det rækker.

✍ Enhver Forstudsbetaler, som vil nævne det, kan desuden gjerne faa frit tilsendt et lidet Hefte indeholdende „To ældgamle Sange fornyede (Tolvtalvisen og en Sang, kaldet „den gylde ABC“), da Udgiveren har et Restoplag deraf; men dersom Abonnenten Intet nævner derom, saa sendes kun en almindelig Kvitteing.

Pengene bør man altid sende paa en betryggende Maade, saa de ikke bliver borte undervejs.

✍ En Del af Brevstoffet for den kommende Aargang er allerede udseet, deriblandt en storre, interessant Fortælling.

Udgiveren benytter denne Anledning til at sende sin oprigtige Tak til alle dem, som paa en eller anden Maade har staaet ham bi i det forløbne Aar, og beder hermed „For Hjemmet“ fremdeles paa det Bedste anbefalet til gamle og nye Venner fjernt og nær.

Adresse:

R. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Dpløsninger til No. 22.

Svar paa Spørgsmaalene: No. 1. Tamerlan. 2. Bergeland. 3. Staffa. Rebus No. 10. De efterspurgte store Dversto ere paany indførte.

F u d h o l d: Frafalden, men ikke fortabt. — J Solfinnet. — Den hedenste Philosoph Sokrates's Bevis for Guds Tilværelse. — Blandinger. — Nyt og Gamelt. — „For Hjemmet“ i 1886. — Dpløsninger til No. 22.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Tredivte Bind.

Udgivet af N. Thronsfen.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den norske Sønnes Trykkeri.

1885.

Indhold af 30te Bind.

	Side
Forunderligere end et Eventyr	381, 413
Om Sandhed og Sandhedsføgen	388, 436, 461, 487, 527, 560, 592
Nogle Ungdomskaar (Fortælling)	396, 427
Skolefesterretninger	404
Kong Alfons og hans Dronning	407
Blandinger.....	408, 441, 535, 569, 601, 632, 728, 754
Forfjellige Slags Notitser	409, 503, 566, 599, 693
Rebus.....	442, 538, 570, 602, 632, 698
Fra Vestindien	445
Frafalden, men ikke fortabt (Fortælling) 449, 477, 520, 541, 581, 605,	637, 680, 717, 733
Det peruanske Riges Nedgang og Forfald	457
Om Trinitatisfesten og Trinitatisføndagene	464
Lotte, Skizze af Max Bernstein.....	467
Notitser om General Grant	470
Mere om St. Olafs School	472
Reisebrev fra Valders.....	493
Fienderne	498
Gaader.....	506, 666
Opføsninger	506, 538, 570, 602, 632, 666, 698, 758
Schillers Sang om Klokken, oversat af D. P. Monrad.....	509
Brev, som fortjener at bevares.....	532
Rufine Eva (Fortælling).....	532
Notitser om Klippesprængninger i Indlobet til New York.....	535, 632
Notits om Eskimøerne paa Grønland etc.	536
Konge af Island	551
Afgudsbevæsenet paa Madagaskar.....	555
Lille Susanna.....	573
En Mærkværdighed ved Sommerfuldmaanen	615
King Thakombau	617

	Side
Fader vor (Psalme af Werels).....	619
I Solkinnet (Fortælling).....	621, 664, 669, 701, 744
Om Veronika=Sagnet og Jesu Billede.....	629
Krigsfangen	633
Profesfor Laurits Esmark og det zoologiske Museum	646
Literære Smaating IX	655
Nordensfjolds Grønlandsexpedition	688
Spørgsmaal for Skræddertimen	697
Tunis	710
Abrahams og Melkisedeks Møde (Psalme).....	715
Hurtigkrift, Prof. Petersens Bog derom anmeldt	723
Servien	724
Til Sangforeningen „Luren“ (Digt)	727
Den hedenske Philosoph Sokrates's Bevis for Guds Tilværelse.....	750
Rettelser	410, 474, 666, 730

R. F. B. Portman,
JUSTICE OF THE PEACE,
ATTY. AT LAW, NOTARY, REAL ESTATE.

Office over Klopps Drug Store, DECORAH, IOWA.

C. R. WILLETT.
N. WILLET.

ESTABLISHED
A. D. 1857.

Willett & Willett,

ATTORNEY'S AT LAW,
DECORAH, — — — — — IOWA.

Hans Johnsen,
SADELMAGER.

handler med

Sadler, Svøber, Sidler etc.,
forfærdiger i sit eget Værksted efter Bestilling alle Slags Puder, Sæleringe etc.
Decorah, — — — — — Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Køge- og Kaffeovne samt
Kobber- og Blikvarer, Gaardskredstaber og Værkøi, Bygningsmaterialier,
saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Nie.
Kobber- og Blikvarer repareres. Lagrender forfærdiges til billige Priser.

C. C. COOK Optikus og Uhrmager, har tilfalds Brillen de bedst
i H a n d e l e n. Lomme- og Stue-Uhre repareres smukt.
Læst ved Post Office, Decorah, Iowa.

T. E. Egge, NOTARIUS PUBLICUS, udfærdiger Skjøder, Pan-
teobligationer, Føderaadskontrakter etc. Auditors
Office i Courthuset, DECORAH, IOWA.

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Kammer, Rister, Albums, Fliedels-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc
Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn fotograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. Alle mine Negativbilleder retoucheres af den udmærkede Retoucher, Hr. Eugene Austin. Aflæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomerys Drugstore,
Decorah, Iowa.

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sko etc. etc.

Syd siden af Water Street = = = = Decorah, Iowa.

VARIETY STORE

For Galanteri-Varer, Guldstads, Solvtøi,
Billed-Hammer, etc. etc.

Water Street, Decorah, Iowa.

A. N. Vance.

Burlington, Cedar Rapids & Northern Ry.

Den lige Linie gennem Staten Iowa til

Steder i Minnesota og Dakota

Staar i Forbindelse med alle vigtige Linier, der gaa mod

Nord, Syd, Ost og Vest.

Nord til Minneapolis, St. Paul og alle Steder i Minnesota, Dakota, Manitoba, Montana, Wyoming og Oregon. Syd til St. Louis og Steder i Illinois, Missouri, Arkansas, Texas og alle Steder Syd og Sydøst. Ost til Chicago og alle østlige Steder. Vest til Council Bluffs, Kansas City og alle Steder i Nebraska, Kansas, Colorado, New Mexico, Utah, Nevada og Californien.

Landsøger-Billetter ere tilsalgs paa alle Coupon-Officer, baade enkelte og for Frem- og Tilbagerejse til Landmarteeder i Iowa, Minnesota, Dakota, Kansas, Nebraska, Missouri og Texas.

Faste Train med Pullmans Palads Sovevogne gaa mellem Chicago og St. Louis og Minneapolis og St. Paul, gaende fra Chicago paa Chicago, Rock Island & Pacific-Banen, fra St. Louis paa St. Louis, Keokuk & Northwestern-Banen og fra Minneapolis & St. Paul paa Minneapolis & St. Louis-Banen.

Hovedlinien

gaar fra Burlington, Iowa, til Albert Lea, Minnesota; Muscatine-Linien fra Muscatine, Iowa, til What Cheer og Montezuma, Iowa; Clinton-Linien fra Clinton, Iowa, til Elmira, Iowa; Iowa City-Linien fra Elmira til RIVERSIDE, Iowa; Decorah-Linien fra Cedar Rapids til Postville og Decorah, Iowa; Iowa Falls-Linien fra Cedar Rapids til Worthington, Minn. og Watertown, Dakota; Belmont-Linien fra Dowse, Iowa, til Madison, Iowa.

Uf Oventaaende sees, at næsten ethvert Strøg af Iowa, Minnesota, Dakota og Norden eller Osten, Syden eller Sydøsten kan naaes med denne Linie og dens Forbindelser.

Karter, Tidstabeller og enhver Underretning meddeles ved Henvendelse til Agenter. Billetter findes tilsalgs paa alle Coupon-Officer til alle Steder i de Forenede Stater og Kanada.

C. J. Ives,

Præsident og General Superintendent.

J. C. Hannegan,

Chief Clerk, Passager-Depot.

Cedar Rapids, Iowa.

Burlington, C. R. & N. R. R. Tidstabel for Decorah Station. Regulære Train afgaa og antomme som følger: Train No. 52 (Passager) gaar fra Decorah Kl. 1,20 Efterm. og No. 54 (Frugt) Kl. 4,50 Form.; No. 51 (Passager) antommer Kl. 3,00 Efterm. og No. 53 (Frugt) Kl. 5,25 Efterm.

Decorah Business College

tilbyder et omfattende praktisk Kursus for \$30.00 (Terminens Længde efter Enhvers Behov). Man kan begynde naarsomhelst hele Aaret igjennem, og Skolen har ogsaa en Klasse for Damer. Bestyreren er en Bogholder med 35 Aars Praxis. Skolens 9de Aars - Cirkulær sendes til Enhver, som derom henvender sig til Bestyreren

JOHN R. SLACK.

Iver Larsen
Sælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Støvler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
I Brødrene Gulliksons forrige Store.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre-Læge.
Decorah = = Iowa.

6 tidligere Bind af „For Hjemmet“,
indeholdende flere store og en Mængde mindre Fortællinger (72 Hefter, over
2,100 Skaafider med Titelblade og Registre til hvert Bind) sendes portofrit
eller pr. betalt Express til hvilkenombest Adresse her i Landet for \$5.00.
(Enkelte Bind kunne ogsaa sendes til Norge og Danmark for \$1.00 Stykket).
Bed et Bind forstaaes 12 Hefter. Adresse:
R. Thronsen, Decorah, Iowa.

Vi kan tilraade vore Læsere
at kjøbe sit Skotoi hos
L. M. ENGER,
respektabel Skohandler,
2den Dør Vest for 1st National Bank,
DECORAH, - - - - - IOWA.

Familien Heldringen,
en udmærket, fristelig Fortælling af Eugenia v. Mizlaff, 17 mindre Fortæl-
linger, forskjellige Biogratier og meget andet Læsestof, (24 Hefter = 1 ældre
Aargang af „For Hjemmet“) sendes portofrit for \$1.50.
Adresse R. Thronsen, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Office over Winnesheik County Bank, - - - Decorah, Iowa.

G. I. Wendling

forfærdiger

Kaleschevogne og Buggier
og forøvrigt alleslags Kjøretøier efter Bestilling.
Reparationer udføres.

Berksted paa Hjørnet af Washington St. og Broadway.

Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En luthersk Højskole for Gutter og Piger,
Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohr, Northfield, Minn.

DECORAH WOOLEN MILL

har stadig tilsalgs en fuld Forsyning af

Flaneller,

Uldtepper,

Garn,

Rashimirer o. s. v.,

Alt af eget Fabrikat.

Varerne garanteres at være udelukkende af Uld og et Fabrikat af første Sort i sit Slags.

Kom og forjøg det.

John E. Duncan,

Decorah Woolen Mill, Water Street,

DECORAH,

IOWA.

F. N. EGGE,

Smedeverksted, Water Street, lidt Vest for Woolen Factory, Decorah, Iowa.

Hestestøning, Reparation af Plouge og alle
Slags Gaardsredskaber,

samt Alt til mit Fag henhørende Arbejde udføres billigt og forsvarligt.